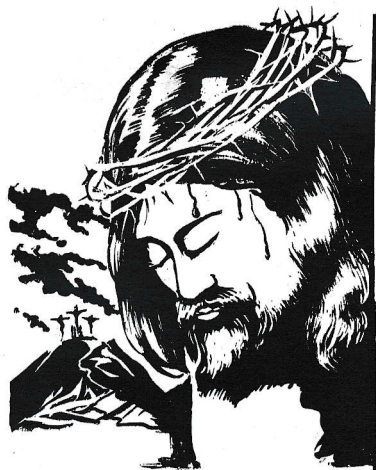

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto 6. - Št. 2(16) 31. 3. 1974

SVETO LETO

PO DON BOSKOVO

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto VI. — Št. 2(16)
31. 3. 1974

VSEBINA

Sveto leto po don Boskovo	2
Pismo Salezijanski družini	3
Spoznavajmo don Boska	4
Vabilo k spreobrnjenju v svetem pismu	5
Don Boskovo vzgojoo poslanstvo	8
Nenehno spreobračanje	9
STO let salezijanske ustave	10
Dober vitamin	11
Mladina danes	12
Osmošolci, kam jeseni?	15
Don Boskov dan	15
Odmevi iz naše diaspore	16
Vsako župnišče—misijonsko žarišče	17
Misijonska pošta	17
Iz Želimljega	18
Obisk matere Ilke	19
Pri pokojnem J. Korelcu	19
Ali ga poznate	20

Izdaja Salezijanski inspektorat
v Ljubljani, Rakovniška 6
tel. 20—363

Ureja in odgovarja dr. Stanis
Kahne z uredniškim odborom

Oprema Ivan Kogovšek

Tisk scena 74

Ali veš, da so široke in ravne avtomobilske ceste, posebno če se vlečejo v neskončnost, najbolj nevarne? Počutiš se varnega, brzinomer kaže 120 km, bahač bi rekel 180 km, pokrajina izginja iz zavesti, fantazija slika vse, mogoče prijetne, mogoče celo dražljive podobe... Nenadoma tresk, ki ga že nisi več slišal, samo mejo med zemljo in nebom si prestopil...

Kristus pa je dejal, da je pot v nebeško kraljestvo ozka in strma. Kdor se je odločil zanjo, mora iti peš, z eno samo obleko, brez palice, brez mošnje. Z eno roko sprejema pomoč od tistega, ki hodi pred njim, z drugo roko jo daje sopihajočemu za njim... Vsi vedo, kam gredo: cilj je pred njimi.

Izbira poti je modrost, hoja po poti je pa marsikaj: pogum, moč, vztrajnost, odpoved, zatajevanje, mrtvičenje. Vse to glede na sebe. Glede na tistega, ki je pred teboj, pa je ta pot navzgor učljivost, sprejemljivost, ponižnost. Ko pa podajaš roko pomoči potrebnemu, se ta krepost imenuje: ljubeznivost, prilagodljivost, potrpežljivost, odpuščanje, ne-sebičnost.

Platon, potem Aristotel, potem Tomaž Akvinski je vse te kreposti imenoval z enim samim imenom ZMERNOST. To je tako vsakdanja in brezbarvna beseda kakor kruh, ki ga danes mečemo v smeti, v času velikih preizkušenj pa nam rešuje življenje.

Zmernost ni kakor metanje kamenja v šipe, ampak je opeka na opeko za življenje pod streho.

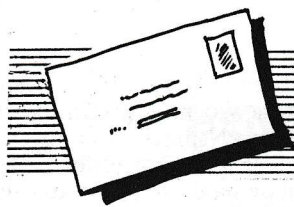
Don Bosko je to v svoji kmečki in delavski pameti dobro razumel. Svoje življenje in delo za mladino je postavil s tem vsakdanjim kruhom in s to hrapavo opeko dela in zmernosti. S tem kruhom živiš, s to opeko gradiš! Potlej ti megla izginja z obzorja, vidiš dogajanja okrog sebe, jih ocenjuješ in upoštevaš. Ljudje okrog tebe, mladi in stari, revni in bogati, lepi in grdi, dobri in hudobni, so ljudje v tvoji navezi in ti sredi njihove naveze. Sediš z njimi pri istem kruhu, delaš skupaj z njimi z isto opeko.

Mnogi si bodo zahoteli vsakdanje potice, ti veš, da je to samoprevara. Mnogi bi radi božali kaj drugega kakor pa hrapavo opeko: zdrveli bodo s svojimi fantazijami v življenjski nič.

Don Bosko je bil realist. Vedel je, kaj je kruh, vedel je, kaj je opeka, vedel je, kaj je naveza. Vse to je imenoval z brezbarvno besedo: zmernost in delo. Tako je živel, tako je delal, tako je druge učil.

Ni zaman zmernost glavna med glavnimi krepostmi. Sveto leto bomo živeli po don Boskovo! To pa ni samo eno leto, to je vse življenje!

stk

pismo Salezijanski družini

Salezijanski vestnik je glasilo salezijanske družine, ki jo sestavljajo salezijanci, Hčere Marije Pomočnice, salezijanski sodelavci ali salezijanci v svetu ter vsi, ki se smatrajo za don Boskove prijatelje.

Vsem tem naj velja to pismo, ki bi mu lahko rekli **postno, jubilejno** in tudi **velikonočno**. Pišem ga namreč v **postnem času**, brali pa ga boste neposredno pred obhajanjem Kristusove vstajenske skrivnosti, zato bo tudi **velikonočno**. Pismo pa je tudi **jubilejno**, ker vam želim spregovoriti o **štirih jubilejih**: o jubileju **svetega leta**, ki smo ga v naši domovini že začeli obhajati; o jubileju naših **konstitucij**, ki obhajajo aprila letos svojo stoletnico potrditve; o **50-letnici posvetitve svetišča** Marije Pomočnice na Rakovniku v Ljubljani; in še o **50-letnici kronanja** kipa Marije Pomočnice, kar bomo obhajali 8. septembra letos.

Za člane salezijanske družine ti prazniki ne smejo izveneti v praznično navdušenje in v velike slovesnosti, pač pa naj bi v tem letu vsi stopili na pot resničnega krščanskega in redovniškega življenja.

Naši škofje so nam v svojem pastirskem pismu, ki ga beremo in premišljujemo v tem postnem času, podali program naše obnove, duhovne poglobitve v svetem letu. Priporočajo nam urediti svoje odnose do sočloveka v družini, do poklicnih dolžnosti in materialnih dobrin. Posebej nas prosijo, naj ne pozabimo na prenovo srca z molitvijo, dobro spovedjo, z Evharistijo in dobrimi deli.

Naše salezijanske jubileje glejmo in obhajamo v luči svetega leta. Zato sprejemamo z vso dobro voljo smernice naših škofov za svoje in jih uresničimo v življenju.

In sedaj nekaj besed o naših salezijanskih jubilejih. Najprej o splošnem, pomembnejšem: o **100-letnici naših konstitucij** ali **salezijanskem vodilu** (Regulae Salesianae).

Skušajmo razumeti in se vživeti v dušo našega ustanovnika don Boska, ko je urejeval svojo prvo družino po večnih zakonih evangelija. Družba, ki se je porajala, mu je bila kakor je otrok materi. Po mnogih bolečinah, trpljenju in preizkušnjah se je končno rodila Salezijanska družba. Don Bosko jo je ljubil!

In naša Pravila? Devetnajst let so nastajala. Don Bosko se je ves čas počutil kot orodje v rokah Boga. Končno so dobila pravila tisto podobo, ki je odgovarjala cerkvenim predpisom in obenem znamenjem časa, v katerih je družba nastajala in delala.

Cerkev je ta Pravila uradno potrdila aprila 1874. Od tedaj so postala za salezijance obvezni način življenja in dela.

To salezijansko vodilo še vedno doživlja spremembe, prilagoditve novim časom in razmeram, toda osnovne poteze so vedno don Boskove. V njih je zajet njegov duh, ki ne pozna prostora in časa.

Ob njem se navdihujejo za svoje življenje salezijanci, Hčere Marije Pomočnice in don Boskovi prijatelji v svetu. Za te velja, kar je don Bosko že leta 1864 zapisal v osnutku svojih Pravil, ki se glasi takole: „Salezijanec v svetu, čeprav brez obljub, se trudi, da bo spojnjeval tisti del Pravil, ki je združljiv z njegovo

starostjo, stanom in položajem, kakor npr.: poučevati ali pospeševati poučevanje krščanskega nauka, širiti dobre knjige, pomagati pri organiziranju duhovnih obnov, duhovnih vaj za mladino in preprosto ljudstvo itd.“.

Dragi sobratje salezijanci! Na misel mi prihaja Pravilnik naše inspektorije, v katerem je pot naše obnove zelo konkretno začrtana, zlasti kar se tiče evangelizacije in katehizacije ter pastoralnega dela v župniji. Mora nas zaboleti pri srcu, ko pomislimo, da smo veliko lepega in pomembnega sklenili, zapisali, a tako malo izpolnili. Že dalj časa imam v mislih ustanovitev sveta, ki bi moral tudi na tem področju dajati praktična navodila in pobude za izvršitev vsega, kar smo sprejeli na inspektorialnem občnem zboru. Ob stoletnici Pravil naj bo tudi v tem več zvestobe.

In končno beseda o **50-letnici posvetitve svetišča Marije Pomočnice** na Rakovniku. Hitro se približuje 8. september. Cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku se na ta dan že dalj časa pripravlja. Za svoj praznik hoče biti v svoji notranjosti obnovljena, olepšana. Tako se tudi spodobi za svetišče, v katerem ima Mati milosti svoj prestol. Upamo, da se bo ta obnova ob vsestranski pomoči dobrih župljanov in Marijinih častilcev pod strokovnim vodstvom arhitektov tudi posrečila in uresničila.

Seveda, nikakor se ne smemo pomiriti le z olepšavo cerkve, niti ne bodo dovolj zunanje slovesnosti, ki jih ne bo manjkalo. Obnova svetišča Marije Pomočnice mora postati simbol naše krščanske in salezijanske prenoje.

Salezijanci pred 50 leti se niso bali naporov in žrtv, ki jih je zahtevala dograditev cerkve. V težkih povojnih časih je pri dograditvi pomagalo vse slovensko ljudstvo. Povečini so bili to majhni darovi tistih, ki jim je Marija izkazala kakršnokoli milost, tako glede zdravja, imetja, razmer v družini ali v čem drugem.

Upravičeno je kronist zapisal, da je bil čas zidanja cerkve Marije Pomočnice tudi čas milosti, uslišanj, ki je z njimi Marija še posebej radodarna. To bi mogel potrditi marsikdo od tistih Marijinih častilcev, ki so sodelovali pri gradnji cerkve in se udeležili praznika njenega posvečenja.

Salezijanci se smatrajo in so poslanci Marije Pomočnice. Njeno svetišče na Rakovniku je bilo tisto središče, odkoder se je Marijina slava širila po vsej Sloveniji. Ali naj bo po 50-letih sedaj drugače?

Nobeden od slovenskih salezijancev, Hčera Marije Pomočnice in salezijanskih prijateljev ne sme stati ob strani. Vsak naj v svoji ljubezni do Marije Pomočnice najde način, kako se bo vključil kot Marijin apostol v priprave na lepi jubilej.

Dragi salezijanci, Hčere Marije Pomočnice in salezijanski sodelavci! V tem svetem letu in še posebej ob naših jubilejih vam želim obilje milosti. Naj vas pri vsem vašem prizadevanju spremlja tudi pomoč in božje varstvo in naše Matere Marije!

Vse v Gospodu pozdravlja

Štefan Žerdin
inspektor

SPOZNAVAJMO DON BOSKA

DON BOSKOVA LJUBEZEN DO CERKVE IN PAPEŽA

Letos bo minilo štirideset let, odkar je bil don Bosko na velikonočno nedeljo, 1. aprila, proglašen za svetnika. Tedaj je Pij XI. govoril salezijancem in med drugim dejal o njem, da je bil „brezmejno in doživeto vdan Cerkvi, svetemu sedežu in Kristusovemu namestniku“.

Ko razmišljamo o razlogih don Boskove tesne povezave s Cerkvijo in papežem, nam v prvi prihaja na misel njegova globoka vera in apostolska ljubezen. V Cerkvi s papežem na čelu vidi Kristusa, ki je zakrament zveličanja. Njegova vera v Kristusa, podaljšanega v Cerkvi in papežu, in njegova apostolska ljubezen, ki želi nuditi zapuščeni mladini to Cerkev kot zakrament odrešenja, ga sili, da živo in globoko čuti s Cerkvijo ter se popolnoma posveti njenemu poslanstvu v stvarnosti svojega časa. Zato je zanj – in želi, da je tako tudi za člane salezijanske družine – „vsakršen trud malenkosten, kadar gre za Cerkev in za papeža“ (MB V, 577).

TEŽKI ČASI ZA CERKEV

Raziskovalci zgodovine priznajo, da so bili časi, ko je živel don Bosko, silno težki za Cerkev. Sam papež Pij IX. je bežal v Gaeto 24. novembra 1848 in se vrnil v Rim šele 12. aprila 1850. V letu 1865 je bilo 108 italijanskih škofij brez škofov. Marsikatero semenišče so morali zapreti, ker je primanjkovalo kandidatov za duhovniške poklice. Verniki so trpeli zaradi sovraštva, ki so ga povzročale vojske in revolucije. Mladina je bila na socialnem, vzgojnem in verskem področju prepuščena sama sebi.

Don Bosko je znal brati znamenja časov, pa tudi najti primerno pot za reševanje najbolj perečih vprašanj v Cerkvi.

PAPEŽU BEGUNCU 33 LIR

Papež Pij IX. je čutil močno duhovno oporo v don Bosku. Znano nam je, kako so njegovi oratorijanci zbrali 33 lir in jih kot znamenje ljubezni do Kristusovega namestnika poslali papežu v Gaeto. Memorie biografiche pravijo, da je bil „angelski papež spričo tega ljubeznivega in iskrenega daru globoko ganjen“ in je vsakemu od fantov poslal zahvalo, apostolski blagoslov ter rožni venec (MB IV, 82–84).

VERNIKI DOBIJO DUŠNE PASTIRJE

Škofije so po dolgem času dobile svoje pastirje; k temu je odločilno pripomogel don Bosko. Stalo ga je več let napornega študija, potovanje in „diplomatskih“ stikov s cerkvenimi in civilnimi oblastmi, a verniki so končno le imeli svoje duhovne voditelje (MB VIII, 62; MB X, 426).

Glede duhovniških poklicev je njegova izjava 1883. leta jasen dokaz, da si je na vso moč prizadeval za njihovo vzgojo: „Vesel sem. Napravili smo točno statistiko, ki je pokazala, da je iz naših zavodov izšlo več kot dva tisoč duhovnikov na dušnopastirsko delo v škofije“ (MB V, 411). Prepričan je bil, da je vsak dober poklic „za Cerkev velik zaklad“ (MB V, 396–7).

SVETOLETNI PRIDIGAR V MILANU

Da bi se ljudje spravili z Bogom in med seboj, je Pij IX. razglasil izredno sveto leto 1850. A duhovniki kar niso upali pripravljati vernike na svetoletne odpustke. Posebno v nekaterih krajih so bile razmere težke. Lemojne pravi, da je bilo milansko mesto kakor „goreč ognjenik“. Policija je nadzirala tudi pridigarje, zato si nihče ni upal na prižnico. Serafin Alievi, ravnatelj oratorija sv. Alojzija v Milanu, je povabil don Boska pridigat za sveto leto. Čeprav se je celo nadškofu Romiliju zdelo tvegano, da si ni upal odgovornosti prevzeti nase, je don Bosko dejal: „Pridigal bom, kakor so pridigali pred petsto leti.“ In začel je pravi misijon v Milanu, ki je trajal 18 dni: najprej v župniji svetega Smpliciana, pozneje še v drugih cerkvah.

Večkrat je imel tudi po pet pridig na dan. Povedal je vse, kar je bilo potrebno za duhovno prenovo, brez ovinkov, a tako, da mu nihče ni mogel očitati, da se „vmešava v politiko“. Celo z avstrijskimi oficirji in vojaki se je rad pomudil in jim s svojim skromnim nemškimi besednim zakladom, ki si ga je pridobil 1846. leta, odpiral bogate zaklade božje ljubezni. Končno so bili vsi, verniki, cerkvene in civilne oblasti, izredno zadovoljni s svetoletnim pridigarjem (MB IV, 175–180).

DON BOSKO NAROČA SVOJIM SINOVOM

– Ljubimo papeža! Njegov nasvet ali njegova želja naj bosta za nas zapoved (MB V, 573).

– Papeževa beseda bodi za nas v vsem pravilo (MB VI, 494).

– Že na smrtni postelji je dejal škofu Cagliariu: „Povej svetemu očetu, kar je bilo do sedaj tajno: naša družba in salezijanci imajo posebno nalogo, da branijo avtoriteto svete stolice, kjerkoli so“ (MB XVIII, 477).

KARDINAL HLOND POSNEMA DON BOSKA

Tudi drugi salezijanski kardinal Avgust Hlond je neposredno pred svojo smrtjo dejal: „Vedno sem bil zvest Cerkvi, vedno sem ubogal papeža, ker sem v njem gledal Kristusovega namestnika na zemlji.“ Potem je z zadnjimi močmi že komaj slišno naročil svojemu tajniku, salezijanskemu duhovniku Baraniaku, sedanjemu nadškofu v Poznanju: „Povej svetemu očetu, da sem mu ostal vedno zvest.“

SALEZIJANCI DANES

Nove konstitucije naročajo salezijancem, naj s svojim duhom in delom pomagajo pri gradnji Cerkve kot Kristusovega telesa, da bi se tudi po njih pokazala svetu kot nekaj vesoljni zakrament odrešenja (K 6). Zlasti naj izkazujejo globoko spoštovanje in posebno vdanost Petrovemu nasledniku (K 44).

R. Borštnik

Vabilo k spreobrnjenju v svetem pismu

Papež Pavel VI. nenehno poudarja, da je NAŠ KRŠČANSKI POKLIC SPREOBRNJENJE. Zanima nas, kaj sveto pismo pove o tem. Zakaj je v svetem letu papež dal poudarek spreobrnjenju?

Bog je sklenil s svojim ljudstvom zvezo: Jaz bom vaš Bog – vi boste moje ljudstvo. Po tej zvezi (=zavezi) je bilo izvoljeno ljudstvo poklicano k zvestobi. Ker ni ostalo zvesto, v svetih knjigah nenehno zveni klic k spreobrnitvi in prenovi. Odgovor na božje vabilo je spreobrnjenje in spokornost tako pomenljivo mesto v svetopisemskem oznanilu.

ZAČETKI SPOKORNEGA BOGOSLUŽJA

Zvezo z Bogom prekine greh. Gre za skupne grehe in grehe posameznikov, ki v določeni meri zadevajo vso skupnost. Narodne nesreče so priložnosti, ko se ljudstvo osvešča svoje nezvestobe in prekrškov (1 Kralj 5–6). Za obnovljeno zvezo z Bogom in ponovno zadobitev milosti mora skupnost kaznovati krivce (2 Mojz 32, 25–28). Dokler traja nadloga, s spokornim bogoslužjem prosijo božje usmiljenje, se postijo, si raztrgajo oblačila in se oblačijo v spokorno obleko (3 Kralj 21, 8 sl; 20, 31 sl; 4 Kralj 6, 30; 19, 1 sl; Iz 22, 12; Jona 3, 5–8). S skupnim postom hočejo odvrniti javne nesreče, ki nastopajo ali pretijo. Potresajo se s pepelom (Iz 58, 5) Vendar že Izaija poudarja, da je POST BREZ PRAVEGA DUHA IN BREZ LJUBEZNI DO BLIŽNJEGA TUDI PRED BOGOM BREZ VREDNOSTI: „Ali je to post, kakršen mi je po volji, dan, ko se človek mrtviči? Da pripogibaš svojo glavo kakor ločje in ležiš na raševniku in pepelu? Mar boš to imenoval post in Gospodu všečen dan. Ali ni to post, kakršen mi je po volji: da raztrgaš krivične spono, da jarma vezi odpneš, da tlačene osvobodiš in zlomiš sleherni jarem; ni li v tem, da lomiš lačnemu svoj kruh in pripelješ bedne brezdomce v hišo? ... Če tedaj kličeš, ti Gospod odgovori. Če vpiješ za pomoč, ti reče: Tukaj sem“ (Iz 58, 5–9).

Pri bogoslužnih shodih so jokali in klicali h Gospodu (Sodn 2, 4; Joel 1, 13; 2, 17). Opravljali so pravne daritve, predvsem pa so javno priznavali svoje grehe (Sodn 10, 10; 1 Kralj 7, 6).

PREROK JEREMIJA je bil kot srednik in zagovornik soudeležen pri takem spokornem bogoslužju v času velike suše (Jer 14, 1–15, 4).

KRIVI PREROKI SO LJUDSTVO ZAVAJALI IN ODVRAČALI OD SPREOBRNJENJA. Nevarnost je bila, da bi ostala spokornost le zunanja in ne bi prišla do srca. Tej površni obrednosti so preroki nasprotovali. VABILI SO K NOTRANJEMU SPREOBRNJENJU.

V času SODNIKA SAMUELA so Izraelci žalovali, ker je bila skrinja zaveze že dvajset let v rokah Filistejcev. Tedaj je Samuel rekel ljudstvu: „Če se hočete z vsem srcem vrniti h Gospodu, odpravite izmed sebe tuje bogove, obrnite svoje srce h Gospodu in njemu samemu služite. Potem vas bo otel iz rok Filistejcev“ (1 Kralj 7, 6). Izraelci so odpravili Baale in Astarte. Baal (=gospod) je bil pri Kanaancih najvišji bog kakor pri Grkih Zevs in pri Rimljanih Jupiter. Ker so posamezni kraji imeli svojega Baala, zato je beseda o Baalih. Poleg Baala je bila Astarta kot žensko božanstvo. Njej na čast so imeli sohe pod košatimi drevesi. Te sohe so imenovali tudi Ašere. Ko so jih odstranili, je Samuel ukazal, naj se ves Izrael zbere v Masfi (danes Tell en Nasbe), 13 km severno od Jeruzalema. Ko so se zbrali, so z zajemanjem in izlivanjem vode pred Gospodom kazali spokornega duha. Tisti dan so se postili in priznavali: Grešili smo.

DRUGA KNJIGA KRALJEV govori o Davidovem kesanju, pokori in spreobrnjenju. Prerok Natan je Davidu očital, da je zaničeval Gospodovo besedo, si za svojo vzela Urijevo ženo; njega pa pustil, da je padel v boju z Amovimi sinovi. Trije Davidovi sinovi Amnon, Absalom in Adonija so umrli nasilne smrti. David je priznal, da je grešil. Strogo se je postil in ponoči je ležal na tleh. KO JE DAVID PRIZNAL SVOJ GREH IN SE SKESAL (prim. 50. psalm: Usmili se me), MU JE BOG GREH ODPUSTIL. Prizanesel mu je tudi smrtno kazen, ki jo je za greh zaslužil po Mojzesovi postavi (prim. 3 Mojz 20, 10; 24, 17). Zato pa ga je zadel časna kazen. Otrok, ki ga je imel z Urijevo ženo Betsabejo, je umrl. Tedaj se je David umil, preoblekel in šel molit.

PREROKI VABIJO K NOTRANJEMU SPREOBRNJENJU

NATANOV NASTOP je nakazal nauk prerokov o spreobrnjenju in pokori. Vabilo k spreobrnjenju je od 8. stoletja naprej veljalo vsemu ljudstvu. Izrael je prekršil zavezo (Iz 1, 4). Bog ga je zapustil, če se ne bo spreobrnil. Klic k spreobrnjenju postaja bistveni del preroškega oznanila (Jer 25, 3–6).

IZAIJA je tožil nad mnogimi Judovimi grehi. Samo resnično spreobrnjenje bi moglo prinesiti rešitev. BOGOSLUŽJE NI VSE. DARITVE BREZ SRČNE PRIPRAVE SO BREZ VREDNOSTI: „Čemu mi je obilica vaših klavnih daritev, govori Gospod. Naveličal sem se žgalnih daritev ... Ne darujte več ne vrednih daritev. Kadilo mi je gnusoba ... Ne prenesem zločina in praznika. Vaše praznike moja duša sovraži; v breme so mi postali, naveličal sem se jih prenašati ... četudi še toliko molite, vas ne poslušam: vaše roke so polne krvi“ (1, 11–15; prim. Am 5, 21–25). Samo nvanje daritve ne zadoščajo. POTREBNA JE SPRAVA Z BOGOM IN IZVRŠEVANJE BOŽJE VOLJE: „Umijte se, očistite se, odpravite svoja hudobna dejanja, nehajte zlobno delati. Učite se dobro delati, skrbite za pravico, pomagajte zatiranemu, pravico prisojajte siroti ... Če so vaši grehi rdeči kot škrlat, bodo beli kakor sneg“ (1, 16–18). Na žalost se Izaija zaveda, da bo njegovo vabilo naletelo na trda srca (6, 10): „Če se spreobrnете, boste rešeni ... Toda niste hoteli“ (30, 15). Zato gre Izraelova drama k pogubnemu razpletu.

POUDARJANJE NOTRANJEGA SPREOBRNENJA POSTAJA VEDNO BOLJ SPLOŠNO PREROŠKO VABILO.

PREROK MIHEJ kratko pove, da Bog noče obilnih daritev, temveč pravega duha. Bog hoče pravičnost (Am 5, 21–26), ljubezen (Oz 6, 6) in ponižnost (Iz 1, 10 sl.): „Bilo ti je razodeto, o človek, kaj je dobro, kaj Gospod hoče od tebe: nič drugega, kakor da pravično ravnaš, da ljubiš usmiljenje in da si ponižen pred svojim Bogom“ (Mih 6, 8).

JEREMIJA na široko razvija pojem spreobrnjenja. Mogli bi ga imenovati „PREROK SPREOBRNENJA“. Nesrečo napoveduje zato, „da krenejo vsak s svoje hudobne poti“ (36, 3). V vsej njegovi knjigi je mnogo klicev in vabil k spreobrnitvi. Navaja tudi pogoje spreobrnjenja. Odpadli Izrael mora spoznati svojo krivdo, da mu bo Bog milostljiv (3, 11; prim. 2, 23). Ni dovolj, da jokajo in priznavajo svoje grehe (3, 21–25), spremeniti morajo svoje ravnanje in svoja srca (4, 1–4). Prerok je imel težko nalogo. S svojimi govori je hotel rešiti ljudstvo, da bi se odkritosrčno vrnilo k Bogu v zasebnem in družbenem življenju. Ker je bil odpad in greh vedno večji je moral groziti. Napovedal je propad države, razdejanje Jeruzalema in templja ter babilonsko sužnost. Pomenljivi sta napovedi o sedemdesetletni služnosti in o sklenitvi nove zaveze, ki bo večna. „Resnično pridejo dnevi, govori Gospod, ko sklenem z Izraelovo in Judovo hišo novo zavezo. Ne zaveze, kakršno sem sklenil z njih očeti takrat, ko sem jih za roko prijel, da bi jih izpeljal iz egiptovske dežele. To zavezo z menoj so prelomili, dasi sem bil njih Gospod. Ampak to je zaveza, ki jo sklenem po tistih dneh z Izraelovo hišo: Svojo postavo položim v njihovo notranjost in jo zapišem v njih srce; jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo . . . Vsi me bodo poznali. Zakaj njih krivdo odpuščam in njih greha se ne spominjam več“ (31, 31–34).

Boga spoznati se pravi spoznati njegovo voljo in jo izpolnjevati.

6

Istemu preroškemu oznanilu je zvest **PREROK EZEKIJEL**, ki nujno priporoča spreobrnjenje (18, 31 sl.). Ko podrobneje navaja božje zahteve, daje večji poudarek bogoslužnim predpisom (22, 1–31), vendar pa bolj kakor predhodniki poudarja nujnost osebnega spreobrnjenja: vsakdo mora odgovarjati zase; vsakdo bo prejel plačilo za lastno ravnanje (1, 16–21; 18; 33, 10–20). Ljudem trdega srca more Bog dati kot milost to, kar od njih pričakuje. Pri sklepanju nove zaveze jim bo dal novo srce in novega duha. Božje ljudstvo mesijanskega časa bo sveto (36, 26–31; prim. 11, 19 sl.). Prerok, ki je živel med pregnanci ob evfratskem prekopu Kobaru, ponovno vabi k spreobrnjenju: „Spreobrnite se in odvrnite se od svojih grehov, da vam ne bodo več spotika za krivdo. Vrzite od sebe vse svoje grehe, s katerimi ste se pregrešili, in naredite si novo srce in novega duha“ (18, 31).

OD PREROKA AMOSA DO EZEKIJELA se stalno ponavlja misel in vabilo k spreobrnjenju. Gre vzporedno z grehom. Potrebna je sprememba mišljenja.

Spreobrnjenje jo vključuje. Daleč je zunanje obredarstvo, ki je imelo pri starih Izraelcih tolik poudarek.

NEHEMIJEVA KNJIGA poroča o vrnitvi Judov iz babilonske sužnosti ter o verski prenovi. Ob verskem prerobenju po sužnosti so z velikim veseljem obhajali šotorski praznik. Brali so iz knjige božje postave, kakor je bilo določeno za praznik šotorov. Prebivali so v šotorih. Praznovali so sedem dni. Osmi dan so se postili, zbrali so se v raševnikih in s pepelom na glavi. To so bila tri stara znamenja zunanje pokore in žalosti. Priznavali so svoje grehe, tri ure so brali iz knjige Gospodove postave, potem pa so se tri ure spovedovali. Po tej spokornosti so slovesno obnovili zvezo z Bogom.

PREROK JOEL je živel v pujetniški dobi proti koncu 5. stoletja pred Kr. Opisuje hudo nesrečo, ki je zadela deželo izvoljenega ljudstva. Roji kobilic so uničili polja, vinograde in drevje. Ta nesreča je opomin k pokori in molitvi. Duhovniki naj si nadenejo spokorna oblačila in jih nosijo podnevi in ponoči. Razglaša „svet“ post, to je post kot pokoro, da vsi z molitvijo in postom prosijo božje usmiljenje. Molitev in pokora moreta pomagati. Videc gleda v prihodnost. V ozadju trenutne nesreče vidi delovanje višje sile, ki opominja človeka, naj gre vase, naj pregleda svoje odnose do Boga in jih vskladi z njegovo sveto voljo. Prerok noče strašiti sodobnikov, temveč prebuditi njihovo vest, da bi se vrnili k Bogu. Svojo vrnitev k Bogu človek izraža na zunaj s spokornimi deli in ustreznimi kretnjami. Prerok Joel zunanjih izrazov ne zavrača. Odklanja pa jih kot prazna in varljiva, če ne izvirajo iz notranje, srčne spokornosti, to je spreobrnjenja. Zato je njegov opomin ta: „Obrnite se k meni z vsem srcem, s postom in jokom in srčno bolestjo! Pretrgajte svoja srca in ne svojih oblačil, vrnite se h Gospodu“ (2, 12–13).

SPREOBRNENJE SRCA IN MIŠLJENJA (METANOJA)

Preroško vabilo k spreobrnjenju in sužnost sta obrodila svoj sad. Preskušnje v sužnosti so bile previdnostna priložnost za osveščenje grešnosti in iskreno kesanje. Po sužnosti sta spreobrnjenje in pokora glavna motiva judovske duhovnosti. Še vnaprej ohranjajo spokorno bogoslužje (prim. Joel 1–2), vendar je preroško oznanilo prenovilo vsebino. V knjigah tistega časa so ohranjeni obrazci, v katerih skupnost priznava grehe in prosi Boga oproščenja (Iz 63, 7 – 64, 11; Ezdr 9, 5–15; Neh 9; Dan 9, 4–19; Bar 1, 15 – 3, 8). Po teh obrazcih so sestavljene žalostinke in spokorni psalmi. Vtis je, da se Izrael stanovitno trudi za globlje, popolnejše spreobrnjenje.

Najpopolnejši izraz teh čustev je 50. psalm, ki vsebuje grešnikovo spoved, obljubo in pokoro. Preroški nauk o spreobrnjenju prehaja v molitev in razgovor z Bogom (v. 6), priznanje krivde (v. 5 sl), prošnja za notranje očiščenje (v. 3 sl), klic po milosti, ki edina more spremeniti v srce (v. 12 sl), smer h gorečnejšemu življenju (v. 15–19). V središču spokornega bogoslužja je zdaj daritev „skesanega in ponižnega srca“ (v. 18 sl).

ESENI, pripadniki kumranske skupnosti, so bili vzgojeni v tej miselnosti. Šli so v puščino, kjer naj bi se iskreno spreobrnili in „pripravljali pot“. Če je v njihovem oblikovanju še čutiti postavbo, ni daleč novozavežno pojmovanje spreobrnjenja.

NOVA ZAVEZA – ZADNJI PREROK

Na pragu nove zaveze se preroško vabilo k spreobrnjenju pokaže v vsej čistosti oznanjevanja ZADNJEGA PREROKA JANEZA KRSTNIKA. Evangelist Luka zajame njegovo poslanstvo v teh besedah: „Mnogo Izraelovih sinov bo spreobrnil h Gospodu“ (1, 16 sl). Kakor drugi Elija je Janez s strogimi spokornimi govori spreobračal rojake. Njegovo zgoščeno oznanilo je: „Spreobrnite se, zakaj nebeško kraljestvo se je približalo“ (Mt 3, 2). Nastop kraljestva odpira zarje upanja. Vsi ljudje naj spoznajo, da so grešni in naj obrodijo „vreden sad spokoritve“ (Lk 3, 8). Da na zunaj pokažejo svoje spreobrnjenje, jim Janez priporoča troje: telesna dela usmiljenja, vestno spolnjevanje stanovskih dolžnosti ter milobo s skromnostjo. V znamenje spreobrnjenja Janez krščuje z vodo, ki spokornike pripravlja na krst s Svetim Duhom (Mt 3, 11).

SPREOBURNJENJE JE POGOJ ZA VSTOP V BOŽJE KRALJESTVO

JEZUS začne pripravljati in uresničevati božje kraljestvo. Vendar ima Janezov klic k spreobrnjenju še polno veljavo. Kristus ga s svojimi besedami ponavlja v začetku javnega delovanja: „Čas se je dopolnil in božje kraljestvo se je približalo; spreobrnite se in verujte evangeliju“ (Mk 1, 15; Mt 4, 17).

Božje (=nebeško) kraljestvo je božje kraljevanje v dušah ljudi. Bistveni znak mesijanskega kraljestva ni zunanji sijaj, temveč zveza človeka z Bogom po posvečujoči milosti. Za to kraljestvo, ki je duhovno in vesoljno, zahteva Krstnik spremembo mišljenja, ki naj se kaže v spokornem duhu. Kristus pravi: „Nisem prišel k pokori klicati pravičnih, ampak grešnike“ (Lk 5, 32). Kdor se zaveda svojega grešnega stanja, se more z vsem zaupanjem obrniti h Kristusu, ker „Sin človekov ima oblast na zemlji odpuščati grehe“ (Mt 9, 6). Spreobrniti se je treba od navezanosti na bogastvo (Mk 10, 21–25) in farizejske ošabnosti (Lk 18, 9). Če se Jezusovi poslušavci ne bodo spokorili in spreobrnili, bodo vsi končali (Lk 13, 1–5) kakor nerodovitne smokve (Lk 13, 6–9; prim. Mt 21, 18–22).

Ko Kristus vabi k spreobrnjenju, ne omenja spokornega bogoslužja. Važna je sprememba srca, po kateri postajamo podobni nedolžnim otrokom (Mt 18, 3). Potrebno je stalno delo, ko najprej iščemo božje kraljestvo in njegovo pravico (Mt 6, 33). Spreobrnje-

nje vključuje voljo po moralni spremembi. Pomeni ponižen in zaupen klic: „Bog, bodi milostljiv meni grešniku“ (Lk 18, 13). Spreobrnjenje je predvsem milost, ki utira pot. Človekov odgovor milosti je razčlenjen v priliki o izgubljenem sinu, ki poudarja Očetovo usmiljenje (Lk 15, 11–32). Vesela vest o božjem kraljestvu vsebuje presenetljivo odkritje: „Tako bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore“ (Lk 15, 7, 10). Iz tega ne sledi, da ima Bog nad spreobrnjenim grešnikom večje veselje kakor nad pravičnimi. Le veselje je toliko večje, ker je grešnik veljal za izgubljenega. Kristus je bil do grešnikov sočutno obziren, da so nad tem farizeji godrnjali: „Ta grešnike sprejema in je z njimi“ (Lk 15, 2; prim. Mt 9, 10–13). Sveti Luka kot „evangelist božjega usmiljenja“ poroča o spreobrnjenju grešnice (7, 36–50) in Zaheja (19, 5–9): „Sin človekov je namreč prišel iskat in zveličat, kar je izgubljenega“ (Lk 19, 10).

Kar je Kristus učil, je naročil tudi apostolom, naj oznanjajo spreobrnjenje in širijo veselo vest o kraljestvu srca in duha (Mk 6, 12). Odgovor na božje vabilo je spreobrnjenje.

SPREOBURNJENJE V SVETEM LETU

Sveto leto je veliko vabilo Boga in Cerkve ter odmeva v skritih kotičkih našega srca. Danes ni vprašanje atomska energija, pač pa človekovo srce in njegova vest (Albert Einstein). Spreobrnjenje je božji dar in naš življenjski uspeh. Kaj je spreobrnjenje? Kaj je sprememba srca in življenja?

KAREL RAHNER odgovarja, da spreobrnjenje ni izbor lepih misli ali zbirka dobrih sklepov, temveč temeljit preobrat, morda neponovljiva življenjska usmerjenost. Ta preobrat nagiba vera in ga izvaja volja v polni svobodi kot odziv duha na božji klic milosti. To je temeljna opredelitev za Boga. Za kristjana je spreobrnjenje vsakodnevni napor, trajna dinamika volje in stalno osvajanje Dobrote. Srce se vsak dan odloča za prijateljstvo z nebeskih Očetom in z brati, da življenje plodno uporablja kot luč, da vestno spolnjuje svoje stanovske dolžnosti in doseže svojo srečo v večnosti. To je vsakdanje spreobračanje.

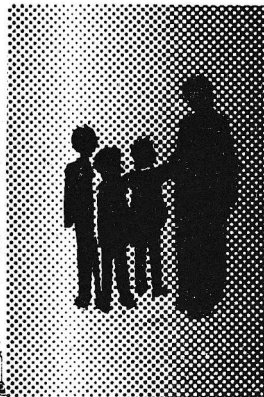
Sveto leto nam odkriva, da se drama izgubljenega sina odigrava v slehernem srcu. Vsakdo se mora dvigniti z dna svoje bede, vstati in se podati k Očetu. Vodi ga milost in ponižnost: „Oče, grešil sem pred teboj in pred Cerkvijo, pred teboj in pred brati!“

Za vsakega, ki se spreobrne, je v nebesih veliko veselje. Zakaj si ne bi tega veselja delili že zdaj na zemlji?

Gospod, od kristjanov pričakuješ, da bomo prenovili sebe in svet. ZACETI MORAMO TAKOJ. Že danes. In kje? PRI SEBI. Če bomo mi boljši, bodo tudi drugi postali plemenitejši. Začnimo takoj in pri sebi! To bo odgovor na božje vabilo k spreobrnjenju.

Janez Jenko

DON BOSKOVO VZGOJNO POSLANSTVO

PREVENTIVNA VZGOJA

V zgodovini vzgojeslovja je Don Bosko poznan predvsem kot utemeljitelj preventivne vzgojne metode, ali preventivnega sistema, kakor don Bosko sam pravi v duhu svoje dobe. Pomen preventivne vzgojne metode je lepo nakazan v knjigi „Priročnik sistematične pedagogike (Lehrbuch der systematischen Pädagogik), ki jo je pred kratkim izdal pri Herderju Hubertus Henz, kjer stavi med devetimi metodami – terapevtsko, preoblikovalno, integrativno, dominativno, vrednostno, ascetsko, eksistencialno, ne interventivno – **PREVENTIVNO METODO NA PRVO MESTO**. Preventivna metoda je tako oblikovana, da more sprejeti vsa nova dognanja ved o človeku in se tako vedno bolj izpopolnjevati.

Nekoliko čudno ime

Beseda „preventiven“ prihaja od latinskega izraza „praevenire“, kar pomeni „priti prej“, „preprečiti nered“. V vzgojnem poteku to pomeni, da je vzgojitelj prvi na mestu, kjer se zbirajo gojenci in s svojo navzočnostjo prepreči vsako nepremišljeno in neprimerno dejanje. Ker gojenci niso nič zagrešili, tudi ne morejo biti kaznovani. Prav v kazni pa se preventivna metoda razlikuje od represivne, ki skuša nered, ki je nastal zaradi odsotnosti vzgojitelja, popraviti tako, da kaznuje gojenca. Don Bosko pravi, da je v dosledno izvajanem preventivnem sistemu kazen nemogoča, ker ne pride do nereda, zaradi katerega bi morali gojence kaznovati.

Nadomestilo za družino

Čeprav je navzočnost vzgojitelja pred gojenci dalo preventivni metodi ime, vendar je bistvo preventivne metode čisto drugje: preventivna metoda skuša nadomestiti družino in učinkovitost družine v vzgoji.

Večina ljudi pride na svet v družini in preživi svoje življenje v družini. Najprej je vsak človek predmet vzgoje v družini, potem pa, ko je dorasel, si ustvari svojo lastno družino in vzgaja svoje otroke. Vzgoja je ena najbolj značilnih dejavnosti družine.

Vsak človek ima prirojen dar in sposobnost za vzgojo otrok. Ima pa tudi nujno potrebno ljubezen, dobroto in potrpežljivost, ki so tako potrebne lastnosti za vzgojo.

Začetki industrializacije

Don Bosko je začel svoje vzgojno poslanstvo leta 1841 v Turinu. Kot učenec sv. Jožefa Cafassa, apostola jetniških kaznjencev in na smrt obsojenih, je dobro poznal razmere med moško mladino v tem mestu, kjer se je začela razvijati industrija (danes je Turin eno izmed središč avtomobilske industrije na svetu): mladi fantje so prihajali z dežele v mesto z željo, da bi si našli delo in boljši zaslužek. Zapustili so svoje družine in prišli v čisto nov svet, ki jih je skušal čimbolj izrabiti. Ker niso našli dela, stanovanja in zaslužka, so zašli v prestopništvo in dostikrat končali svoje življenje na vislicah.

Don Bosko je skušal te mladostnike najprej rešiti materialne stiske: poiskal jim je delo, poskrbel za hrano, stanovanje in obleko, predvsem pa jim je postal dober prijatelj, na katerega so se mogli obrniti v vsaki težavi.

Ustanovil je zavetišča in zavode, kjer so mogli tako življenjsko ogroženi mladostniki najti nadomestilo za domačo vzgojo. Don Bosko je svojim varovancem skušal dati življenjsko vzdušje, kot so ga bili navajeni iz svojih družin.

Biti vedno z gojenci

V kmečki družini živijo starši skupaj z otroki. Otroci so vedno pri svojih starših in jim pomagajo kakor morejo in znajo. Važno pa je, da so otroci vedno v družbi z odraslimi. Ti odrasli so navadno dobri kristjani. Tako se otroci nujno naučijo vsega tistega, kar je dobro in prav in nimajo prilike, da bi storili nekaj, kar bi moglo biti vredno graje.

Don Bosko je svojim gojencem hotel dati priliko, da bi živeli v takem okolju, kjer bi bile odrasle osebe vzgojitelji vedno pri gojencih. Tudi ponoči in v vseh življenjskih okoliščinah. Med gojenci in vzgojitelji naj bi kot v družini vladalo zaupanje, dobrohotnost, ljubeznivost, prizadevnost in vse druge značilnosti, ki jih srečujemo v družini.

Gojenci bi se pri tem prijetno počutili, hitro napredovali in rasli v dobre kristjane. S svojo navzočnostjo bi vzgojitelji gojencem onemogočili prestopke in napake. S tem pa bi bil odpravljen tudi vsak razlog, da bi uporabljali kazen.

Prav ta vidik odsotnosti kazni je v tedanji dobi naredil velik vtis: po drugih vzgojnih zavodih so namreč na veliko in včasih zelo strogo kaznovali. Pri don Bosku pa je bil prestopke onemogočen in zato kazen nepotrebna.

nenehno spreobračanje

NAGNJENJE K SLABEMU

Eno je biti bolan, drugo je biti dovteten za bolezi. Eno je biti slab, drugo je biti nagnjen k slabemu. To razmišljanje se vleče skozi celo zgodovino krščanstva. Vedno so bili ljudje, ki so trdili, da je človek pokvarjen do korenine svojega bitja in zato ne more storiti nič dobrega in vedno je morala Cerkev to skrajno trditev zavračati in ponavljati, da pač ČLOVEK NI SLAB, TEMVEČ SAMO NAGNJEN K SLABEMU.

To je nekako tako, kakor če ima kdo pokvarjeno kolo. Kolo sicer še vedno gre, vendar je pri volanu nekaj narobe in zato vleče vozača postrani. Kolesar mora nenehno vleči ali na desno ali na levo, če noče da bi zavozil v jarek ali povzročil nesrečo na cesti. To vozača moti, da ne more nikdar brezskrbno spustiti rok od krmila, temveč mora vedno skrbeti za pravo smer.

Človek je izšel iz božjih rok dober, pravno popoln in pravičen, tako da se je Stvarnik veselil svojega dela. Toda človek je prav s svojo največjo odliko, po kateri je bil podoben Bogu, s svojo svobodno voljo, nepravilno ravnal. Namesto da bi mu bila svobodna volja za sredstvo večje človeške naravne in nadnaravne popolnosti, mu je bila prilika za zlorabo in lastno nesrečo. Z nepokorščino je prekršil postavljeni red in pahnil sam sebe v pogubljenje. Iz nesreče ga je rešil Jezus Kristus. Zato je v moči svetega krsta zopet sposoben, da dela prav in živi po božji volji. Toda nagnjenje k slabemu še vedno ostane.

NENEHNO POPRAVLJANJE

So reči, ki jih človek enkrat kupi in z odšteto vsoto poravnava vse obveznosti. Z enim samim dejanjem za vedno odpravi vse dajatve. V drugih primerih pa mora človek vsak dan odšteti svoj doprinos. Nihče se ne more enkrat za vselej naspati, nihče se ne more enkrat za vselej do konca najesti in napiti, nihče se ne more enkrat za vselej obleči. Te osnovne potrebe človeškega življenja moramo vsak dan znova zadoščevati in opravljati. Ker pa je človek nagnjen k slabemu, lahko v teh dejanjih ali pretirava ali preskopo odmerja. Zato je treba vedno popravljati naravno nesposobnost za pravo mero. Treba se je nadzorovati in obvladovati.

NENEHNO SPREOBRAČANJE

Pokvarjeno kolo kolesarja vleče stran s poti in s tem v nesrečo. Tudi k slabemu nagnjena ali obrnjena človeška narava vleče človeka k slabemu. Ne samo da človek v zadoščevanju svojih telesnih potreb težko zadene pravo mero, nagnjenost k slabemu ga tudi odvrta od pravih dobrin in vrednot. Zato se mora od časa do časa vprašati, ali je cilj, h kateremu želi priti, pravičen. Dvigniti mora glavo od ceste, po kateri se vozi, in določiti končni smoter, h kateremu je usmerjeno njegovo življenje. Če vidi, da je smer zgrešena, se mora obrniti in zaviti v drugo smer. Tako pridemo do tiste zahteve krščanskega življenja, ko moramo zaradi nagnjenosti k slabemu znova in znova, vedno in vedno preverjati svoje hotenje in življenje ter ugotavljati, da nas vleče navzdol. To je spreobračanje k dobremu.

ADVENT IN POST

Krščansko ljudstvo si je vedno stavilo pred oči velika dejstva Jezusovega odrešenja in dokaze božje ljubezni v Jezusu Kristusu in poleg razmišljanja o svoji večni sreči se človek tudi zamisli, ali ga ta način življenja, ki ga ima, vodi k tem visokim ciljem. Verjetno mora ugotoviti, da ga njegovo življenje zaradi nagnjenosti k slabemu ne vodi k božji ljubezni in večni sreči. Zato se mora spreobrniti in začeti novo življenje.

Prav v tem pa je tudi pomen adventa in posta za krščansko življenje: določiti hočemo resničen položaj in stanje krščanskega življenja in se odločiti, da bomo lepše in boljše živeli.

Vse stoji v sklopu osnovne potrebe, da se namreč stalno spreobračamo in tako premagujemo ter izravnavamo naše nagnjenje k slabemu.

Valter Dermota

sto let salezijanske ustave

Tretjega aprila 1874 je Pij IX. dal svoj osebni glas k dokončni potrditvi „Regulae seu Constitutiones – Vodila ali konstitucij“, ki jih je don Bosko predložil Kongregaciji za škofe in redovnike“ z velikim strahom.

Z velikim strahom zato, ker so bile težave pri potrditvi skoro nepremagljive. Težave so bile zlasti tri: „Člani Kongregacije škofov niso soglašali z don Boskom v treh stvareh: glede zaobljube ubožstva, glede izvetosti od oblasti krajevnih škofov, posebno pa, ker se jim nova redovna družba ni zdela potrebna, saj je že nekaj podobnih obstajalo.“ To je razodel salezijanski družini Filip Rinaldi, drugi don Boskov naslednik, leta 1924, ob 50-letnici salezijanskih konstitucij.

Da je imel Pij IX. prav, ko je potrdil prve konstitucije, priča 100-letna zgodovina salezijanske družbe in 19 000 salezijancev, ki danes to izpričujejo s svojim življenjem in delom.

S tem je bil uradno potrjen osnovni zakon ali ustava nove karizme v Cerkvi. Nove konstitucije ali ustava iz leta 1972 takole izražajo to dejstvo: „V ponižni hvaležnosti do Boga smo prepričani, da je salezijanska družba nastala na božjo pobudo in ne samo po človeškem načrtu. Sveti Duh je obudil na priprošnjo Matere božje svetega Boska za reševanje mladine, „ki je najbolj nežni in dragoceni del človeške družbe“ . . . Da bi se v zgodovini nadaljevalo to poslanstvo, je Sveti Duh vodil don Boska tako, da je dal življenje številnim apostolskim silam, prvi od vseh Družbi sv. Frančiška Saleškega. Cerkev je to božje delo priznala, zlasti, ko je potrdila naše konstitucije in razglasila našega ustanovnika za svetnika. Ta dejavna navzočnost Svetega Duha podpira v nas upanje in nas utrjuje v zvestobi“ (K 1).

Salezijanska ustava ali konstitucije niso ostale mrtva črka, pa tudi ne vedno ista črka. Glede na spremenjene zgodovinske okoliščine se je tudi zunanji izraz vedno istega don Boskovega duha spreminjal. Doslje so salezijanske konstitucije že trikrat spremenile svojo zunanjo obliko: prvič že za časa Mihaela Rua, prvega don Boskovega naslednika, leta 1904, ko so bila dodana „organična dopolnila“, izglasovana na 10. občnem zboru družbe. Potlej leta 1922, ko je 12. občni zbor pod Filipom Rinaldijem uskladił tedanje konstitucije z zahtevami cerkvenega zakonika. In nazadnje leta 1972, ko je 20. občni zbor družbe popolnoma predelal konstitucije v duhu vatikanskega zbora.

Pri vsem tem je don Boskova karizma in salezijanski duh ostal nespremenjen. Nove konstitucije ga takole opredeljujejo: „Žarišče salezijanskega duha je pastoralna ljubezen. To je apostolski polet, ki nas sili, da iščemo duše in služimo samo Bogu z neutrudljivo gorečnostjo in odpovedjo, s podjetnostjo in prožnostjo v sili, z optimizmom in veseljem, v ljubeznivosti in čistosti in vedno v zvestobi Cerkvi v njeni rasti in edinosti z njo. Vse naše odnose pa preveva družinski duh bratstva.“

V čem je torej različnost novih od prvih konstitucij? V sto letih so se smernice Cerkve glede redovnih pravil precej spremenile. Okrog leta 1860 je bilo ustanovnikom naročeno, naj se izogibajo izvirnosti in naj vsebujejo predvsem pravne prvine ustanove. Evangeljska, teološka in duhovna načela naj obravnavajo drugod. Tako se je don Bosko moral nasloniti na konstitucije jezuitov, lazaristov, redemptoristov... Vsemu temu je don Bosko dal v začetku nekak duhovni izraz. Ker to ni bilo sprejeto, je svojo misel izrazil v uvodu h konstitucijam, ki so bile izdelane na pravni način.

Po sto letih je Cerkev zahtevala od redovnih družb prav to, kar si je tedaj don Bosko želel. Z navodilom Ecclesiae Sanctae z leta 1966 morajo obnovljene konstitucije vsebovati evangeljska in teološka načela o redovnem življenju, jasno je treba izraziti duha in namen družbe in še osnovne pravne naredbe.

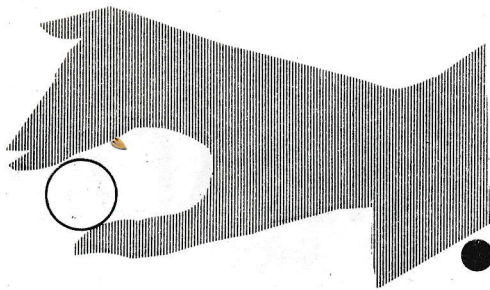
V sedanjih konstitucijah je še zlasti poudarjena bratska skupnost tako v življenju in delu kakor tudi v molitvi in evharističnem slavlju. Potem poslušaj za božjo besedo, sodelovanje s krajevno Cerkvijo, vloga krščanskih laikov pri apostolatu v zvezi salezijanskih sotrudnikov in bivših gojencev.

Teh konstitucij je don Bosko gotovo nadvse vesel. Cesar ni mogel doseči s svojimi prvimi pravili, se je lahko izpolnilo po 2. vatikanskem zboru.

Kakor so evangeljske, tako so tudi izredno zahtevne. Od nas pričakujejo, da smo „znamenje in nosilci božje ljubezni do mladine, popolnoma v službi poslanstva Cerkve, da smo vzgojitelji v veri, hočejo, da sledimo čistemu, ubožnemu in poslušnemu Kristusu“.

Z eno besedo, nova in izvirna don Boskova ustava nas vodi k svetosti.

po Josephu Aubryju: stk

DOBER VITAMIN

Podoba je, da je Sveti Duh, kljub vsemu našemu pesimizmu, še vedno na delu. In celo tam, kjer ga mi, moderni kristjani in redovniki, najmanj pričakujemo: „zgoraj“, „v vrhovih“.

Prepričan sem, da je letošnje vezilo vrhovnega predstojnika poseben navdih Svetega Duha. Je širina don Boskove apostolske ljubezni! Je krik časa, je najbolj pereč poziv zdanje Cerkve. Resda imamo o vsem tem napisane kupe knjig, toda zdaj imamo pred seboj nekaj izkristaliziranega, kot novo izdelan vitamin, ki naj poživlja naše posvečevanje in delovanje.

To pot gre za prvi del vezila (o drugem in tretjem delu bomo še veliko pisali): ZA ISKANJE IN OBLIKOVANJE LAIŠKIH APOSTOLSKIH DELAVCEV. Cerkev na Slovenskem jih krvavo potrebuje. Salezijanci smo že po svoji naravi in poslanstvu dolžni skrbeti za apostolske poklice. O čemerkoli si bomo v tem času, ki bi naj bil sveti čas – sveto leto – izpraševali vest, tudi tega gotovo ne bomo smeli prezreti. Gotovo je ta trenutek Cerkve zgodovinsko važen.

Te misli so mi prihajale še predvsem med katehetskim tečajem na Mirenskem gradu, kjer je zavzeto sodelovala tudi JULKA NEŽIČ, diplomirana teologinja vendar laikinja, ki pa ima važno službo pri pastoralnem delu v mariborski škofiji. Želi, da bi se za svoje apostolsko delovanje še bolj specializirala. Dal sem ji nekaj splošnih vprašanj; kmalu je iz Maribora priromalo pismo s tole vsebino.

1. Nenehno govorimo o spreobrnjenju (post, sveto leto...) in spreobrnjenje je tudi v tem, da vsakdo v celoti opravi svoje poslanstvo. Kaj misliš, v čem je danes v Cerkvi na Slovenskem poslanstvo mlade ženske generacije?

Da dekleta in žene priznajo svojo žensko naravo. Dan za dnem namreč opažam, da ženske nismo

zadovoljne same s seboj, s svojimi specifično ženskimi lastnostmi in da bi hotele biti čimbolj podobne moškim. Kakor da Bog ni ustvaril tudi nas! Ponovno bi morale odkriti bogastvo svoje ženske duše. V svet bi morale prinesiti srce, da ne bi naši ljudje postali sužnji strojev ali celo roboti.

Ko bomo odkrile svoje žensko bistvo, bomo našle tudi svoj primarni poklic: materinstvo, telesno ali duhovno. Zdaj smo pa Slovenke vse prej kot pa matere: smo uslužbenke, delavke, arhitekti... In to na račun materinstva! Poklic matere mora dobiti novo vrednost. Dokler ne bomo dosegle vsega tega, se mi zdi nesmiselno govoriti o kakšnem posebnem poslanstvu celotne ženske generacije v okviru Cerkve.

2. Opaziti je, da se mnogo deklet odloča in posveča zgolj apostolskemu poslanstvu. Kako prihodnost ima – po tvojem mnenju – to delo v naši Cerkvi?

Mislím, da število deklet, ki bi se posvetile apostolatu, ni tako visoko, da bi lahko rekli, da nas je mnogo. Še manj pa je tistih, ki bi se zgolj posvetile temu poslanstvu.

Prepričana sem, da bo število teh drugih ostalo precej nizko, da pa bo naraslo število tistih, ki bodo imele svoj poklic, svojo službo in bodo v prostem času na razpolago Cerkvi. Tako je tudi prav: lahko se bomo odlično dopolnjevale.

Naši verniki so nas kar dobro sprejeli, pa tudi mnogi duhovniki priznavajo naše mesto v Cerkvi. Toda ne vsi. Za nekatere smo še vedno „tujki“, ki jim ne morejo popolnoma zaupati. In to nezaupanje s strani duhovnikov je najbolj boleče. Skušam jih razumeti: v ozadju so stoletja, različni značaji, pa tudi naši neprimerni „prijem“ in spodrsaljaji.

Kljub vsemu upam na najboljše. Prepričana sem, da bomo čez nekaj let nepogrešljiva „delovna sila“, pa ne zaradi pomanjkanja „moškega kadra“, ampak zaradi nas samih. Kot žene smo dolžne dati svoj prispevek. Slovenska Cer-

kev ne sme biti Cerkev moških, temveč Cerkev slovenskega ljudstva.

3. Za vzgojo duhovniških in redovniških poklicev imamo že vsaj nekoliko izdelane prijeme. Kako pa se naj oblikujejo laiški apostolski delavci?

Oblikovanje laikov – pred očmi imam predvsem duhovno – je gotovo zahtevna naloga in zato se ji večkrat izognemo. Duhovnost za laike ne bi smela biti niti „klosterska“ niti površinska. Najti pravo obliko je gotovo umetnost. Če mi daš recept zanjo, ti bom zelo hvaležna. Že dolgo se namreč mučim prav s tem vprašanjem: kaj naj naredim, da ne bom „mlačna“, pa tudi ne „nunska“. Mislím, da bo potrebno še mnogo študija, pa tudi direktne in indirektne zveze s Sv. Duhom. Mogoče bom lahko na to vprašanje odgovorila čez nekaj let, mogoče pa še pozneje. Vsekakor pa upam, da ne bom ostala brez odgovora.

Glede teološke izobrazbe, ki so jo deležni laični pastoralni delavci pa le toliko: preveč jim nudimo „mini“ teologije, premalo pa praktičnega evangeljskega duha; preveč „plavamo“ v teoriji in premalo jih pripravimo na konkretno pastoralno delo.

4. Na katerih področjih bi se naj zlasti uveljavljali laiški apostolski delavci pri nas?

Kakor hitro slišim besedo področje, imam občutek, da je nekaj področij do katerih nimam dostopa, da je nekaj takih, kamor smem pokukati in stopiti le, če ni kontrola, pa tudi nekaj takih, ki so mi odprta.

Kakor vidiš, se ne strinjam z delitvijo na duhovniško in laiško delo. Mislim, da smo vsi dolžni delati na vseh področjih, seveda vsak na svoj način in upoštevajoč svoje sposobnosti. Vsekakor pa je težišče dela laiških delavcev družina: lastna in sosedova. Laiki laže pridemo v stik z družinami in najbrž tudi laže vplivamo nanje. Prav zaradi tega bi morali poskrbeti, da bi v naših družinah zavel pravi krščanski duh, da bi naše družine razvile vedno moderne kreposti: ljubezen, dobroto, usmiljenje... Našim družinam bi morali pomagati, da bi se rešile zaverovanosti vase, družinskega egoizma in jim pokazati njihovo mesto v svetu in župnijski Cerkvi. Mogoče nekoliko konkretnije:

— skrb laikov bi bila priprava mladih ljudi na zakonsko življenje;

— pomagati (v okviru družinskih srečanj) mladim družinam v njihovi rasti;

— skrbeti za versko poglobitev odraslih in za versko vzgojo otrok;

— posebej se posvetiti mladim, bolnikom in onemoglim.

Med posebne naloge laiških pastoralnih delavcev bi vključila tudi pripravo župnijskega nedeljskega bogoslužja, da bi le to postalo čimbolj domače, prijetno, bogato.

5. Mogoče želiš sama kaj pripomniti?

Samo to: želela bi večjo povezanost med laičnimi pastoralnimi delavci in večjo odprtost s strani duhovnikov. Prepričana sem, da imamo drug drugemu kaj dati.

Res, včasih je tudi sprejemati težko, ker žali našo samozadostnost. Mislim pa, da nimamo nobene vzroka za kakršnokoli samozadostnost; vse kaj drugega!

Julka, vso srečo pri iskanju pristne krščanske duhovnosti. Upam, da se bo še kdo od mladih odločil za to pot krščansko-apostolskega življenja pri nas.

S. Hočevar

MLADINA

Med pomembne dušnopastirske poizkuse sodobnega časa sodi brez dvoma dejavnost Salezijanskega mladinskega centra v Groot Bijgaardenu v flamsko-holansko govorečem delu Belgije. Ker je grotbijgardenski mladinski center neke vrste Don Boskov oratorij druge polovice 20. stoletja, bomo o njem izčrpnje poročali.

WOLUWE – BRUXELLES

Salezijanski klerik-asistent Kino Robert je leta 1965 začel v salezijanskem oratoriju v Woluwe zbirati pošolsko in šolsko mladino z namenom, da bi izpolnil njihov prosti čas s stvariteljsko dejavnostjo. Hotel je spoznati njihovo življenje, odkriti njihove interese in ugotoviti njihove potrebe. Po don Boskovem zgledu se je skušal prilagoditi razmeram in mladini pomagati kakor je mogel in znal. Priklical je v življenje naslednje dejavnosti:

1) Mladinski festival za mladince nad 16 let

Najprej je treba najti naprimernejši način, kako bi mladi izkoristili svoj prosti čas, in to v okolju svobode, s pomočjo akcije in reakcije, z ustvarjalnostjo in razvedrilom. Kritično, praktično in teoretično so se začeli ukvarjati s temami: telesni izraz notranjega, posebno religioznega doživetja, predvsem v plesu, mimiki, teatru in baletu; industrija gramofonskih plošč zaradi komercialnega dobička, zvezdniki našega časa: kaj je za kulisami velikih prireditev, svet z nasiljem in brez nasilja, mi in najstniki, sredstva obveščanja: reklama, tisk, radio, televizija. Za uspešen izid so povabili najuspešnejše pevce, popevkarje ter vodje oddaj iz vse Belgije. Ta festival so potem prirejali z različnim programom za božične in velike počitnice. Nazadnje v Groot-Bijgaardenu.

2) Tingel-tangel-tungel

Tingel-tangel-tungel je spored za 9 do 15 letne ali „čudovite, blazno lepe, presenečenj polne počitnice s programom, ki vsakega prevzame in navduši“. Pri tem sodelujejo prijatelji mladine, filmski igralci, športniki vseh vrst, izvedenci v mladinskem plesu, modeliranju, rokohitrskih veččinah, slikarstvu in glasbi.

3) Oratorij za naše dni „On je moj brat“

„On je moj brat“ je program iz salezijanskega oratorija s pomočjo avdio-vizualnih sredstev. Mladi še namreč posebno v mestih čutijo zapuščene. Želijo si stik z drugimi, čutijo potrebo po simpatiji, prijateljstvu, zaupanju in posebno še stvariteljskega sodelovanja. Zato iščejo prijatelje, ki bi jih znali pridobiti

DANES

zase in bi jim odprli pogled na možnosti mladega življenja. Posebna prilika za tovrstno udejstvovanje je konec šolskega semestra, državni in cerkveni prazniki, šolske obletnice in kulturni dogodki. Vsi sodelujejo po svojih močeh in sposobnostih; seveda z veliko zavzetostjo.

John Van Meerbeeck

OUO – HEVERLEE PRI LOUVAINU

Leta 1967 je Robert Kino vstopil v bogoslovje v Oud-Heverlee in prenesel svoje apostolsko delovanje v to industrijsko mesto. Pridružil se mu je salezijanec John Van Meerbeeck, diplomiran inženir v elektroniki. S tem je dobila posebno avdio-vizualna plat udeještvo vanja svojega strokovnjaka. Poleg že opisanih dejavnosti so sedaj gojili še:

1) Formula „yeah“

Formula „yeah“ pomaga mladim, da bi uresničili v življenju kaj velikega. Gre za 16 in več let stare mladince, ki se vključujejo v svet dela in poklica. Vsak sanja o svoji veliki bodočnosti. Skupaj bi radi gradili boljši svet in boljso bodočnost. Zato se skušajo z razpravami, razgovorom, osebnim stikom, pričevanjem in podobnim pripraviti za bodoči poklic. Zbirajo se za tri dni, ali tudi samo za en dan in z vedno novim programom pripravljajo srečanja in zborovanja.

2) „Mladina danes na kolesih“

„Mladina danes na kolesih“ ali potujoča skupina skuša zunaj oratorija, posebno na deželi pridobiti mlade za poklicno delo in strokovno zanimanje. Poleg razvedrila in šaljivega programa so na vrsti predavanja o poklicnih vprašanjih, razprave o religioznih problemih in razlage mladinskih vprašanj.

3) Obhajanje Evharistije „Vsi skupaj za boljši svet“

Obhajanje Evharistije „Vsi skupaj za boljši svet“ skuša z vsemi izraznimi sredstvi, ki so dostopna mladim (pesem, telesni gibi, mimika, ples) posredovati mladim religiozne izkušnje.

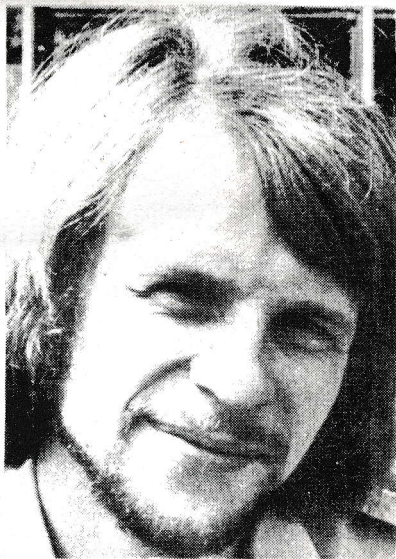

Robert Kino

GROOT-BIJGAARDEN BRUXELLES

Léta 1971 je Robert Kino končal bogoslovje in bil posvečen v mašnika. Dobil je še tretjega salezijanca, diplomiranega arhitekta Paula Van Praeta, ki je začel skrbeti za umetniško oblikovanje prostora, kakor je ing. Van Meerbeeck skrbel za oblikovanje zvoka in luči. Robert Kino pa je že prej absolviriral akademijo za balet in koreografijo. Tako so se zbrali trije apostolskega duha polni strokovnjaki: absolvent akademije za balet in koreografijo, inženir elektronike in arhitekt. Tem se je pridružil še diplomirani filozof in teolog Roger Burggraeve, ki je prevzel idejno vodstvo skupine.

Misliti so začeli za končno veljavni center mladinskega apostolata. Zgradili so potrebne prostore (dvorano za balet in koreografijo, dvorano za luč in zvok, dvorano za meditacijo, klubske prostore) in k že navedenim dejavnostim dodali še naslednje:

Paul Van Praet,

1) „Vsak človek“

„Vsak človek“ je nova oblika Evharistije, ki širi delovanje formule „Vsi skupaj za boljši svet“. Mladi, apostolsko usmerjeni ljudje, se zanimajo posebno za tiste, ki jih je družba potisnila na rob življenja. Zato je „vsak človek“ brat, ki naj ga privedemo k Evharistiji.

2) Koncentracija in meditacija

Ob že omenjeni dejavnosti „yeah“ so uvedli še koncentracijo in meditacijo v smislu sodobnega gibanja na osnovah orientalske joge. Glavni cilj je najti samega sebe v tišini in spoznanju osnovnih dejstev človeškega življenja. Za to služijo različne tehnike in meditativni postopki. V centru imajo posebno dvorano z vsemi rekviziti za optimalno koncentracijo in meditacijo.

3) „Dnevi načrtovanja“

„Dnevi načrtovanja“ so obdobja, ko mladi predstavijo za vsak mesec in vsako leto nove izvirne programe. To je največji dogodek mladinskega doma. Nekaka „revija“ mladinskega delovanja.

Roger Burggraeve

MEDNARODNO SODELOVANJE

Ker je delovanje salezijanskega oratorija ali mladinskega centra v Groot-Bijgaardenu vzbudilo zanimanje tudi izven meja Belgije, se je idejni vodja skupine, diplomirani filozof in teolog Roger Burggraeve, odzval željam inozemskih izvedencev za mladinski apostolat in odprl vrata svojega centra vsem, ki bi želeli sodelovati pri religioznem oblikovanju sodobne mladine. Od 2. do 7. septembra 1974 bo v Mladinskem centru v Groot Bijgaardenu mednarodni festival za vse, ki bi se želeli informirati o dejavnosti tega značilnega mladinskega centra.

GRAMOFONSKE PLOŠČE IN REVIJE

Mladinski center „Mladina danes“ je izdala za vsako svojo značilno dejavnost gramofonske plošče s pesmimi glasbo in besedilom na temo „Vsak človek“, „Vsi skupaj za boljši svet“ in Yeah z „Vsi ljudje iščejo srečo“ in „Nobena molitev ni zaman“.

Vsak mesec izhaja revija „Injekcija Mladine danes“. Prav tako izhajajo paketi s programi za mladinske prireditve pod naslovom „Papirji Mladine danes“.

Naslov centra se glasi: Robert Kino, National Centrum Eigentijdse Juegd, H. Placestraat 44, 1720 Groot-Bijgaarden, Belgije.

Valter Dermota

Osmošolci kam jeseni?

OSMOŠOLCI, ALI ŽE MISLITE, KAM JESENI?

Ljubljanska nadškofija je pod vodstvom g. škofa Stanka Leniča, ki mu je zaupana skrb za duhovne poklice, letos že drugič pripravila duhovne vaje za osmošolce. Na številnih mestih so se po raznih dekanijskih področjih zbirali fantje, ki so redno pri verouku ali pa so celo ministrantje. V teh dneh so skupno razmišljali o svoji mladosti, življenju, poklicih in prihodnosti.

Tudi v Želmlje smo povabili fante, ki poznajo zavod in so že nekaj let prihajali na duhovne vaje ob velikih počitnicah. Posebno doživetje za uvod v duhovne vaje je bil praznik svetega Janeza Boska. Salezijanci smo skupaj z našimi gojenci za ta praznik povabili mariborskega škofa g. Maksimilijana Držečnika. Pri slovesnem bogoslužju je v govoru orisal don Boska kot veselega svetnika, ki je in ostane privlačen za mladino, saj mora ta biti vesela in nasmejana. Pestro bogoslužje, petje, molitev in udarni akordi godbe na pihala – vse nas je zazibalo v navdušeni ritem tridnevnega srečanja in iskanja.

Večerna akademija v čast svetniku je bila pravo doživetje, saj nam je ob pesmi, recitacijah in glasbi približala veliko don Boskovo delo za mladino v svetu in Cerkvi. Vsi dnevi so bili polni primerne zbranosti, resnega iskanja in razgibanega duhovnega dela. Vse smo povezali s sproščeno molitvijo in pesmijo, med katero je bila tudi igra, šport in veseli večeri. Športno kondicijo in spretnost smo prenašali v naše duhovne napore. Tako so mladi ob različnih aktivnostih lažje prebavljali in doživeli resne in važne točke programa duhovnih vaj. Tudi slike in diapozitivi so uspešno in nazorno pomagali mladim spoznati življenje, poklice in potrebe sveta. Kot zaključek srečanja v Želmljem pa je bila igra „LUC Z GORA“. Ob njej so se fantje lahko neprisliljeno zamislili v junaško podobo glavnega junaka Hinka. Kakšno junaštvo je pokazal Hinko, ko je prišel iz podeželja v mesto! Med slabo družbo je pogumno, tudi za ceno velikih žrtev, ostal dober, plemenit in čist. Planine so bile njegova strast. Dvigale so ga visoko nad povprečno življenje in ob njih je v njegovem srcu dozorela misel, da se je odločil za duhovniški poklic.

dozorel za veliki „DA“, Gospod,“se je ob nabiranju planik ponesrečil v gorah. Ni dosegel ideala, vendar je njegov lik navdušil njegove prijatelje, ki so ob Hinkovem prijateljstvu in zanosu dosegli ideal. Igra je bila gotovo neprisliljena in globoka misel, ki je dala okvir našim duhovnim vajam. Fantje pa bodo o vsem tem razmišljali in se lažje odločali letos, ko so na važnem križišču in končujejo osemletko.

Skupina osmošolcev

Ti fantje resno razmišljajo na pragu življenja.

OSMOŠOLCI!

Mnogi ste se že odločili za poklic.

Mnogi še razmišljate o njem.

VSI

morate svobodno in pogumno stopiti čez križišče važne odločitve v življenje, v poklic!

Izberite poklic, ki VAS VESELI!

VAŠ POKLIC

bo tudi VAŠA SREČA in gotovo VAŠA POT k Bogu.

Janko Novak

DON BOSKOV DAN

RAKOVNIK. Salezijanska in župnijska skupnost sta se pripravljali na don Boskov praznik s tridnevnicco, ki so jo pridigali domači sobratje. Praznik sam pa je kakor eksploziviral v različnih obrednih in neobrednih prireditvah. V nedeljo 27. januarja, ki je bila posvečena zunanji slovesnosti sv. Janeza Boska, je pri osmi maši zelo doživeto mladina podala

misli o don Bosku, bogoslovci so peli in igrali, pa tudi ostala mladina in ljudstvo sta sodelovala s petjem. Slavnostni govornik je bil provincialni vikar kapucinskega reda, pri popoldanski pobožnosti, ki je bila namenjena predvsem našim sodelavnikom in sodelavnicam, pa kapucinski provincial. Organizacija te maše je imela posebno noto z nastopom aspirantk naših sester z Gornjega trga v Ljubljani. Potlej so v rakovniški dvoranici nastopili z lepim prizorom naši ministranti, po pobožnosti v cerkvi pa za sodelavnike naši kleriki iz Želmljega z igro Luč z gora, ki so jo zaigrali res doživeto. – Na kosilu so bili med odličnimi gosti razen obeh slavnostnih pridigarjev, p. Jožeta Kunska in p. Stefana Balažica, še kancler ljubljanske nadškofije dr. Franc Vrhunc in nadškofijski ekonom, Franc Mrvec, ki sta oba naša zelo velika prijatelja. V odgovor na pozdrav našega ravnatelja je kancler povedal svoje lepe vtise, ki jih je dobil v stiku s salezijanskimi vzgojitelji v Mladinskem domu na Kodeljevem kot mlad fant. – Organizacijsko breme, da je vse tako lepo potekalo, se lahko reče, da je nosila prav vsa rakovniška skupnost s sestrami vred. – Gotovo je tudi te skupnosti bil zelo vesel naš skupni oče don Bosko!

STK

ODMEVI IZ NAŠE DIASPORE

MUŽLJA

Vtisi s praznika sv. Janeza Boska. Skrbno pripravljena slovesnost je nadvse lepo uspela v splošno veselje duhovnikov soudeležencev, salezijancev in številnih vernikov, ki so se kljub delovnemu dnevu udeležili proslave.

Pred praznikom je bila tridnevna s predavanji o don Bosku in njegovem delu. Namen je bil ta, da te ljudi, ki prej o don Bosku nikoli niso slišali, seznanimo z njegovim velikim poslanstvom, obenem pa jim nudimo priliko za prejem svetih zakramentov.

Za praznik so bili povabljeni vsi duhovniki osrednjega in vzhodnega Banata. Prav radi so se odzvali povabilu. Tako smo imeli nadvse lepo koncelebracijo 12 duhovnikov skupaj s krajevnim škofom, ki je v pridigi poudaril, da je bil don Bosko učitelj večnih vrednot. Za te vrednote naj tudi danes vzgajamo mlade ljudi.

Ganljiv je bil prizor, ko se je ob obhajilu dvignila vsa množica in pritiskala k oltarju, da bi postala deležna Gospodovega Telesa. Za marsikaterega duhovnika udeleženca, ki deluje na banatskem zanemarjenem in brezbriznem terenu, je bil to pravi šok presenečenja. Ze stari, izkušeni duhovniki so nas spraševali, kako smo vendar mogli to doseči. – Pač še vedno dela med nami don Boskov duh in blagoslov Marije Pomočnice. Še mnogo, vem, bi se dalo narediti, če bi nas bilo več. Toda „delavec je malo“ – kar še posebno velja za Banat.

Vsemu temu slavlju je dalo lep okvir toplo nasmejana sonce, kot da se nam smehlja sam don Bosko iz nebes.

St. Zorko

NIŠ

Naš misijonar in župnik ter ravnatelj v Nišu, Anton Horvat, je pisal 14. decembra lani:

„Lepo smo praznovali praznik Kristusa Kralja. Nekateri so rekli, da nekaj tako lepega v Nišu še niso doživeli. Imeli smo namreč prvo obhajilo dveh študentov. Fant Egon, študent in dekle Sonja, študentka, ki je bila v petek pred praznikom tudi krščena, sta med mašo lepo brala berila, po pridigi pa slovesno izpovedala krstne obljube. Potlej ju je pozdravila študentka filozofske fakultete. Po obhajilu, ki sta ga oba prejela, pa sta se v kratkem nagovoru zahvalila za srečo, ki sta jo doživela. Na ljudi je vse to lepo delovalo.

Za Miklavža smo imeli veseli večer. Na praznik sam je bila niška cerkva skoraj polna. Po maši smo šli v dvorano, kjer so nas pričakali skratke in so nas vse po vrsti malo skritizirali. Potem je prišel Miklavž z angelčki in vsem zbranim podelil darila. Bilo je tudi precej pravoslavnih, ki so miklavžev večer še bolj doživeli kakor mi.

Na praznik Brezmadežne smo se pripravljali s tridnevno. Vsak večer peta maša, med mašo kratka misel o Brezmadežni, po maši pa v cerkvi film o Brezmadežni. Praznični dan je bil

zares slovesen: maša, potem pa lepa proslava, ki so jo pripravile sestre iz Niša in Knez Sela z našo mladino.

In potem praznik sv. Janeza Boska, tu v srcu Balkana, v mestu cesarja Konstantina. Nanj smo se pripravili z devetdnevnic: s slovesnejšo božjo službo in z diafilmom o don Bosku. Zelo lepo število vernikov je prihajalo.

Na praznik je bilo slovesno somaševanje, ki ga je vodil Herman Habič, dekan, konzultor beograjske nadškofije in salezijanski delegat za diasporo. Skupaj z njim so maševali še štirje duhovniki. Po maši je bila lepo pripravljena akademija.

Tudi zvečer je bila lepa slovesnost. Maševal je župnik iz Bora, Mirko Hladni. Po maši film o don Bosku. Po večerji pa v cerkvi ustoličenje novega ravnatelja v Nišu, Antona Horvata. To je opravil s posebnim nagovorom in cerimonijo delegat za diasporo, Herman Habič.

Ceprav je bil delovni dan, je udeležba vernikov bila zelo lepa. Tako so tudi tukajšnji verniki pokazali, da imajo radi don Boska, ki je res svetnik današnjega časa.

H. Habič–A. Horvat

16

Praznik Kristusa Kralja v Nišu
Obnova Krstnih obljub, dveh študentov
pred prvim sv. obhajilom

vsako župnišče misijonsko zarišče

Besede gornjega naslova so bile kot geslo skoraj vseh predavanj na lanskem „Duhovniškem misijonskem dnevu“ v Ljubljani. Zbralo se nas je približno sto duhovnikov, redovnikov in redovnic iz vse Slovenije. Ker na tem misijonskem dnevu — kljub našemu lanskemu vezilu — ni bilo salezijanskih župnikov — razen g. Ivana Bakana — mi vest ne da miru, da vam ne bi napisal kratkega poročila o tem važnem misijonskem dogodku. S tem namreč skušam vsaj nekoliko spolnjevati prvi del 46. člena našega inspektorialnega pravilnika, ki pravi: „Za splošno misijonsko osveščanje sobratov naj ima inspektorija svojega delegata za misijone.“

Prvo predavanje je imel prof. dr. Fajdiga, narodni voditelj misijonske dejavnosti v Sloveniji. Zelo izčrpno je prikazal današnjo krizo misijonske misli v svetu. Potem pa je na podlagi papeških misijonskih dokumentov dokazal, da „URA MISIJONOV ZA CERKEV ŠE NI MINILA, za mnoge narode se šele prav začenja“ (Mis. poslanica 1973).

Nato je Franc Bole iz čisto drugačnega zornega kota, tj. iz tritedenskega obiska slovenskih misijonarjev na Madagaskarju, nanizal vrsto zanimivih vtisov iz „slovenskega“ misijona. Ob koncu je nakazal tudi nekatere možnosti sodelovanja slovenske Cerkve z ono na Madagaskarju. SODELOVANJE MED CERKVAMI, starimi in misijonskimi, je bil sploh osrednji problem tega misijonskega študijskega dneva.

Med drugimi točkami programa je bilo najbolj zanimivo poročilo Jožeta Kopeiniga, ki je misijonski referent v celovski škofiji. Govoril nam je o izredno praktičnem in zavzetem sodelovanju slovenskih koroških župnij z misijoni v obliki štipendij za domače bogoslovce v misijonskih deželah. Nad 150 so jih že pripeljali do oltarja s svojimi velikodušnimi darovi. To je menda edinstven primer misijonske dejavnosti na svetu. Za nas, salezijance je zanimivo, da je dvakrat jasno poudaril, kako so to pobudo začeli na Koroškem prav naši sobratje Matko in Cvetko.

Ko je prof. Fajdiga čestital koroškim Slovincem za ta svetel zgled misijonske zavzetosti, je dodal: „Ne da bi se hoteli zapirati svetu, vendar bi Slovenci v matični državi radi podpirali predvsem svoje lastne misijonarje. Potrebujemo 100 župnij, ki bi se zavzele za 100 slov. misijonarjev.“

Najlepši zgled v tem nam že daje župnija Kranj, ki je lani ob navzočnosti malgaškega škofa posvojila misijon Cikaneka. Župnik Bahor se je v začetku svojega predavanja oprl na koncilski dokument o misijonski dejavnosti in navajal:

„Ker je vsa Cerkev misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva, vabi sveti zbor vse h globoki notranji prenovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedel in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu“ (35).

„Vsi verniki so kot udje živega Kristusa, v katerega so utelešeni in upodobljeni po krstu... dolžni sodelovati pri rasti in širjenju Kristusovega telesa... V tem obnovljenem duhu se bodo same od sebe Bogu darovale molitve in spokorna dela, da bi s svojo milostjo dal rodovitnost delu misijonarjev, vzbujali se bodo novi poklici, pritekala bodo za misijone potrebna sredstva“ (36).

„Ker pa božje ljudstvo živi zlasti v škofijskih in župnijskih občestvih in v njih postaja na neki način vidno, MORAJO TUDI TA PRIČATI ZA KRISTUSA VPRIČO POGANOV. Ne more naraščati milost obnove v občestvih, če ne bo vsaktero izmed njih razširilo področja ljubezni do kraja zemlje, in če ne bo imelo podobne skrbi za tiste, ki so daleč, kakor jo ima za tiste, ki so njegovi lastni udje. Na ta način vse občestvo molji, sodeluje in deluje med pogani po svojih sinovih, ki jih je Bog izbral za to nadvse odlično nalogo.“

„Da se ne pozabi na vesoljno misijonsko delo, bo zelo koristno VZDRŽEVATI ZVEZE Z MISIJONARJI, ki so iz tega občestva izšli, ali pa S KAKO MISIJONSKO ŽUPNIJO, OZIROMA ŠKOFIJO; tako bo zveza med občestvi postala očitna in koristna za medsebojno vzpodbudo“ (M 37).

Nauki so jasni, želja Cerkve tudi; ne ostane nam drugega, kakor da se naše župnijske skupnosti zavejo svojih misijonskih dolžnosti in se vržejo na delo. V ta namen naj nam služi tudi zgled kranjske župnije, ki gotovo ni osamljen v Sloveniji. Zanimivo bi bilo zvedeti še za druge take župnije in njihove misijonske pobude, kar se tiče sodelovanja med Cerkvami.

Sicer pa v tem ni nič novega. Že apostol Pavel je pisal in obiskoval svoje vernike ter zbiral sredstva za nove krščanske občine. In v slovenski cerkveni zgodovini so dovolj zgovorni zgledi naših misijonskih velikanov: Baraga, Knoblehar, Kerec... Kako naj danes sodelujejo naše slovenske župnije z misijonskimi? Prva je pač še vedno molitev. Toda molitev sama še ni dovolj! Misijonarji potrebujejo za svoje delo veliko gmotnih sredstev. Pri tem je prof. Fajdiga mimogrede poudaril, da naše misijonarje na Madagaskarju boli sebično potrošništvo slovenskih kristjanov.

Zanimivo bi bilo napraviti statistiko o tem, koliko da vsaka slovenska župnija za misijone povprečno na osebo. Naši ljudje radi dajo svoje prispevke za dobro stvar. Tudi za misijone bi dali še več, če bi jim dušni pastirji dovolj predstavili misijonsko dolžnost.

Ker pač ne smemo podvomiti o misijonski zavzetosti nobenega salezijanca, še manj župnika, upravičeno pričakujemo, kdaj bodo postale naše župnije mala misijonska žarišča. Vsaj nekaj od tistih „sto slovenskih župnij za sto slovenskih misijonarjev“ bi moralo biti salezijanskih župnij.

I. Zupan

misijonska pošta

MISIJONAR MAJČEN O OBISKU VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA V VIETNAMU

Misijonar Andrej Majcen nam je poslal iz Vietnama tole kratko sporočilo o obisku vrhovnega predstojnika v Vietnamu: Dne 9. novembra 1973 smo imeli izreden obisk gospoda Riccerija. Prišli so škof Carretto iz Tajske, inspektorji iz Filipinov, Tajske ter naš iz Hong-Konga. Sprejem v našem aspirantatu v Thu Ducu je bil lep. Naslednjega dne smo se peljali 300 km gor v Dalat, kjer smo dozidali naš študentat za bogoslovce: sedaj jih je že čez 40, a je treba pripraviti prostora za 60–80. Vse je uspelo izvrstno. Samo moj Ford je na mokri cesti zdrsnil 30 m globoko pod cesto. Roka me še boli, a ostali smo vsi živi. Je bil res čudež, saj se še avto ni zmaličil. Tisti ovinek je zahteval že precej življenj.

Tu delamo naprej. Tudi jaz še vedno migam. Škoda, da naši vietnamski duhovniki še nimajo potrebnih 30 let, da bi prevzeli vodstvena mesta, in tako mogli mi izpreči. —

Lepo vas vse pozdravlja vaš hvaležni Andrej Majcen.

MISIJONAR IVAN KEŠPRET

Svojemu prijatelju med drugim piše tole februarja letos iz Madrasa v Indiji:

Meni še kar gre. Sem bolj Indijec kot Slovenec. Dela imam veliko. Od pol 9. zjutraj pa do pol 6. zvečer sem v naši litografski šoli. Pred štirimi leti so jo prestavili sem in mi poverili offset oddelek. Na stara leta se moram učiti novih reči. Ne bom nikoli prav dobro podkovan, a nekaj bom pa še skušal narediti.

Po večerih poučujem petje ali pa vrtnarim. Petje imam za naše fante in pa za našo bližnjo župnijo, ki pa ni salezijanska. Posebno pred prazniki je potrebno veliko vaj.

Za božič smo imeli skupno božičnico z raznimi protestanti. Za našo faro sem pripravil štiriglasni mešani zbor, ki je kar dobro uspel. Pred prazniki smo v eni noči obiskali vse bližnje krščanske družine in pred vsako hišo zapeli par božičnih pesmi. Taka je tukaj navada. Ko sem se zjutraj vrnil, sem bil brez glasu.

V naši hiši imamo tiskarsko šolo z okrog 70 gojenci, potem aspirantat s 25 aspiranti pomočniki in pa 12 pomočnikov v magisteriju, ki se utrjujejo v salezijanskem redovnem življenju in strokovno vsebabljajo.

Lep pozdrav vsem!

IZ Želimljega

TEDEN KRŠČANSKE EDINOSTI

Med osrednjimi dogodki, ki so življenju v salezijanskem zavodu v Želimlju v januarju dajali posebno obeležje, je gotovo teden krščanske edinosti. Priprave nanj so bile zopet v rokah misijonskega krožka, ki pa je že med letom razširil področje svojega dela in se preimenoval v misijonsko-ekumenski krožek.

Že proti koncu prejšnjega leta je bilo določeno, kaj vse bi lahko naredili v tem smislu. Posebno pozornost smo takoj namenili naši diaspori, saj dobiva ekumensko prizadevanje prav tam še poseben pomen. Da bi kaj več zvedeli o tamkajšnjih razmerah in delu naših sobratov ter da bi se z njimi bolj povezali, smo se obrnili prav nanje. Številna pisma so romala na jug. Prosili smo, naj nam kaj več napišejo o svojem delu. Dobili smo nekaj zanimivih odgovorov, čeprav vsi poudarjajo, da so zaradi dela zelo v stiski s časom. Poglejmo samo nekaj misli iz pisma niškega župnika Antona Horvata:

„... Pokojni g. Skuhala — goreč popotnik — je večkrat vzdihnil: „Ljudje ne vedo, kako težka je diaspora.“ Mogoče mi mladi to manj občutimo. Vendar se moramo boriti za vsakega človeka. Župnija je velika in obsega večje področje kot ljubljanska nadškofija. Cerkev je v Nišu in Ravnih Reki, kapele pa v Aleksincu in Leskovcu, drugje pa se apostolat vrši po lastni pobudi. Ljudje so raztreseni po mestih in vaseh, često v okoliščinah, ki jim ne dovoljujejo opravljanja verskih dolžnosti... Duhovnik v diaspori mora biti večni popotnik, dober diplomat, previden, obenem pa pogumen. Priti mora v vsako družino, pustiti povsod dober vtis, ljudi navdušiti, kar pa ni vedno lahko. Ljudje so zelo malo poučeni v verskih stvareh, pa vendar se da z njimi veliko narediti, posebno s prijazno besedo... Čeprav so razmere težke, pa doživimo večkrat tudi tolažilne trenutke lepih uspehov, čeprav skromnih...“

Sam teden krščanske edinosti je bil močno prepojen z ekumensko mislijo. Res je, da nismo prišli v konkreten stik z drugimi krščanskimi brati, a vseeno smo imeli nenehno priložnost, da doprinesemo svoj delež na tem področju. Koncil namreč naroča, naj vsak dela za edinstvo tam, kjer živi, in med osebami, ki jih srečuje. V našem salezijanskem slogu pa lahko to poistovetimo s prizadevanjem za pristno življenje v družinskem duhu. Ko smo si torej prizadevali za lepše družinsko vzdušje, smo doprinali svoj delež tudi k edinosti med kristjani.

Že pred začetkom molitvene osmine smo povabili med nas profesorja teološke fakultete — dr. Franca Perka, ki se je rad odzval našemu povabilu. Prosili smo ga, naj nam kot izvedenec in eden najbolj zavzetih ekumenskih delavcev pri nas kaj več pove o ekumenskem vprašanju. Imel je zanimivo predavanje, v katerem nam je osvetlil zlasti zgodovinske okoliščine, ki so privedle do raznih ločitev znotraj Cerkve. V drugem delu pa je orisal glavne značilnosti ekumenskega gibanja, kot eno pomembnih prizadevanj sedanje Cerkve.

Posebno skrb pa smo zopet posvetili liturgiji, iz katere je skozi cel teden vela velika prošnja: „Da bi bili vsi eno...“ Svojevrstno doživetje je bilo zlasti evharistično slavlje po zakonitnem obredu ob zaključku ekumenskega tedna. Vodil ga je dr. Stanis Kahne, ki je za to priložnost rad prišel med nas. Nekaj tednov smo se zbirali na pevskih vajah in dan za dnem odkrivali drobce iz veličastne zakladnice vzhodnih melodij. Vse to je pripomoglo, da je slavlje lepo poteklo in vsakemu izmed nas vsaj nekoliko odgrnilo svet, ki nam je še vse preveč oddaljen.

Minil je teden krščanske edinosti, utihnile so vzhodne melodije. Kljub temu pa je v nas ostalo nekaj, nekaj tistega tako potrebnega nemira, ki nas dramatično iz naše vseprevelike ravnodušnosti; kajti še vedno smo ločeni, pa tudi Kristus še vedno kliče: Da bi bili vsi eno...

MISIJONSKO-EKUMENSKI KROŽEK

OČETOV PRAZNIK

Srečen dan v življenju, ali samo srečen trenutek, si želimo saj nekoliko podaljšati. Želimo, da bi vedno bilo tako lepo, da bi se vedno čutili tako gotove v sreči, kajti takšnih trenutkov ni prav veliko.

Takšno ozračje je bilo v Želimlju ves mesec januar, don Boskov mesec. Želeli smo svojemu očetu posvetiti del našega časa predvsem s tem, da bi ga bolj spoznali. Mesec januar je bil tako uglasen v tonu spoznavanja don Boskovega življenja in dela, hkrati pa v bolj pristnem posnemanju njegovega privlačnega zgleda. V polnosti smo hoteli zaživeti njegovo bližino in občutiti vsaj del tistega, kar so občutili njegovi gojenci in vsi tisti, ki so živeli z njim.

Vsak torek smo povabili „vidnejše salezijance“, da bi nam iz različnih strani očrtali don Boskovo delo. Tako so nas obiskali g. Stanis Kahne, g. Valter Dermota in g. Avguštin Jakob. Vsak je skušal podati del tistega, kar se mu zdi na don Bosku najbolj izrazito, vsi pa so poudarjali njegovo neumorno delavnost in združenje z Bogom.

Neposredno pred samim praznikom smo opravljali tri-dnevnico. Vsemu, kar smo do takrat slišali, smo hoteli dati večji poudarek in si vsak zapomniti za življenje nekaj od tistega, kar se nam je zdelo v tistih dneh najpomembnejše.

31. januarja okoliščine niso nič kaj preveč napovedovale, da se je približal tako velik dan. A to nas pri dobrem razpoloženju ni motilo. Pričakovali smo goste in naše znance, najbolj pa smo se veselili obiska g. škofa dr. Maksimilijana Držečnika, saj še ni bil pri nas. In tudi to smo dočakali!

V središču dneva je bila sv. maša, ko je g. škof zlasti poudaril don Boskovo veselost in tisto dobro lastnost, ki zna tudi najbolj žalosten trenutek spremeniti v veselje. To veselje smo potem doživljali na poseben način preostali del dneva in ga nekaj ohranili tudi za naslednje dni.

Ko je popoldne g. škof odhajal, kajpak nismo mogli zapeti kaj bolj primerne kot „Sem fantič zelenega Štajerja“.

Zadnjemu dnevu v januarju bi tako lahko rekli „dan veselja“ ali „veseli dan“. In prav takšni dnevi nam dajejo priložnost, da odstranimo tisto pokvarjeno resnost in pogledamo v svoj notranji svet, če v njem le ni morda tiste vesele polovice, ki bi vsem, mladim in manj mladim, pokazala, da je veselje biti kristjan, da samo „veselega darovalca Bog ljubi“

aran

OBISK MATERE ILKE

NA BLEDU

V petek, 11. januarja, smo bile vse kar malo nestrpne od veseliga pričakovanja. Z veliko vnemo smo pripravljale hišo za sprejem matere Ilke de Moraes Perillier, iz vrhovnega sveta Hčera Marije Pomočnice v Rimu.

Sprejele smo jo prisrčno, s pesmijo dobrodošlico. Njen smehljaj je bil čudovit. Vsako je hotela posebej spoznati, tudi nas novinke. Če se je le preveč zataknilo pri pogovoru, so nam priskočile na pomoč sestre, včasih pa + di to ni bilo potrebno, ker je mati kar uganila, kar smo ji zelele povedati.

Popoldne smo se vse ponovno zbrale in mati nam je povedala mnogo lepega in vzpodbudnega. V konferenci, ki jo je imela posebej nam novinkam, je govorila o čustveni, umski in socialni vzgoji ter zrelosti, ki je temelj za krščansko in redovniško življenje.

Svoj prosti čas je mati porabila za to, da je bila na razpolago vsaki, ki se je hotela z njo kaj pogovoriti. Seveda smo vse izkoristile to lepo priložnost. Vsaki se je bralo z obraza, da je po razgovoru postala še bolj navdušena za svoj poklic.

To srečanje z materjo Ilko je utrdilo v nas don Boskovega duha, vdanost našemu centru in svetemu očetu.

Mati Ilka je bila zelo zadovoljna z razpoloženjem, ki vlada v naši skupnosti. Videla je, da smo vse vesele in srečne. Gotovo, saj ni prave sreče v obilju materialnih dobrin, ampak v idealu, ki se mu vsak dan bolj bližamo in prinaša v naše življenje polnost, ki se bo dokončno uresničila v združenju z Bogom.

Čas obiska naše predstojnice je kar prehitro minil. Še bi jo rade imele med sabo, toda materinska skrb za vse jo je silila, da obišče še druge naše skupnosti, jih razveseli in obnovi v vnemi za posvečeno življenje v službi mladine.

s. Brigita

NA GORNJEM TRGU

V nedeljo, 13. januarja, je m. Ilka obiskala tudi skupnost na Gornjem trgu v Ljubljani. Čeprav je mesto pokrivala megla, je med nami zasijalo „brazilsko sonce“. S seboj je prinesla toliko vedrine, gorečnosti in navdušenja! Sprejele smo jo s pesmijo in jo prisrčno objele.

Pri kosilu je navdušenje doseglo višek. Naš oktet osmih aspirantk je pripravil kar pester program: najrazličnejše pesmi ob spremljavi kitare, recital, v katerem je prišlo na dan vse naše znanje italijanščine in še posebej zgodovina naše družbe. Ob koncu smo ji zapele še himno našega aspirantata in ji povedale naše geslo „Zvestoba ali smrt“. Obljubile smo ji, da bomo skušale po njem živeti in se truditi za vedno večjo popolnost.

Še in še smo ji želele pripovedovati, toda ustnice niso bile kos poveljem srca, zato smo se zatele h kitari in petju.

Popoldne nas je mati vse sprejela na zasebni razgovor. Nanj smo mislile že prej in se z vso skrbnostjo pripravljale. Zbirale smo primerne besede in kljub temu jih je včasih zmanjkalo. Tedaj nam je njen ljubeči pogled povedal vse, in vse je bilo jasno. Ljubezen je iznajdljiva.

Ko smo se vse zvrstile, nam je mati v popoldanskem nagovoru govorila o poklicu, prepričljivo in navdušeno.

Vse prehitro je dan ugasnil in se približal čas slovesa. Kako rade bi jo še zadržale, toda zavest, da jo prav tako nestrpno pričakujejo tudi druge, nas je silila, da smo se še enkrat zbrale ob njej in ji zapele v slovo „Adios con el corazon...“. Toda tokrat strune niso tako zavzvene in pesem ne tako odjeknila, saj so bile naše oči polne solz — ne grenkih, temveč solze sreče in hvaležnosti Bogu za doživetje, ki je utrdilo naše vezi z Bogom in z družbo Hčera Marije Pomočnice.

aspirantka Vida

Pri pokojnem Janezu Korelcu

Že nekaj časa smo se odpravljali z našim bogoslovskim ansamblom v Šentrupert in Mokronog, da bi šest mesecev po pogrebu naše kitare spet zapele: „ŽETEV JE VELIKA, DELAVCEV PA MALO!“ S posebno pripravljenostjo in spoštovanjem smo pohiteli v Janezovo župnijsko cerkev. Čakali smo, da so se nekoliko zacelile rane. Ob križani Ljubezni, ki potrebuje delavcev, smo še enkrat z vero sprejeli njegov prezgodnji odhod od nas in mu priporočili, da bi nam letos Janez še posebej pomagal pri delu za poklice.

Pri dvojnem doživetem bogoslužju smo ob nedeljskem evangeliju 2. postne nedelje Gospodovega spremenjenja dobili vodilno misel in prošnjo. Kakor je Gospod vzel s seboj na goro svoje tri najdražje učence, med katerimi je bil tudi Janez, tako verujemo, da je vzel k sebi na svoj „nebeški Tabor“ našega Janeza, ki ga je ljubil.

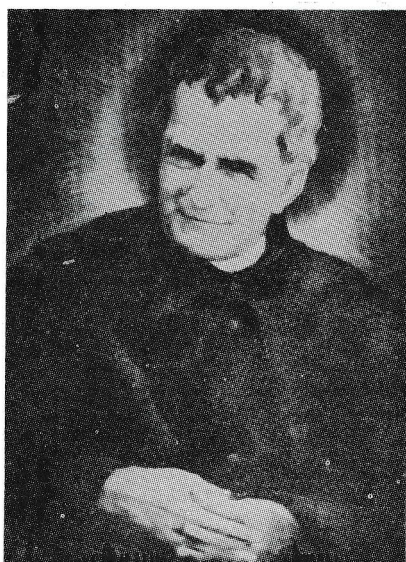
Ko smo pozneje še dvakrat nastopili v sosednjem Mokronogu, je bil Janez nevidni spremljevalec našega apostolata. Nismo smeli mimo očetove hiše pokojnega Janeza, kjer nas je čakala v črnini, toda z vedrino, močna žena, Janezova mama, ki je sedaj tudi naša salezijanska mati. Lepo je bilo pri Janezovih. Pogovarjali smo se skoraj samo v pesmi. Radi smo med drugimi zapeli na mamino željo „tisto, ki jo je Janez tako rad pel“: O don Bosko v zarji slave, daj slabotnim pomoči, da sledimo Ti v višave, srečni vsi do konca dni! Janezova priljubljena pesem je v trenutku postala naša iskrena molitev.

Naš obisk v Šentrupertu je potreboval samo še krono. Z mamo smo pohiteli še na pokopališče. Ob grobu prijatelja, sobrata, sina smo hoteli imeti še priprošnjika. Priporočili smo mu naporen dan apostolata in tudi sebe. Naša molitev je bila zopet mamina misel: „Zapojte: ‚V nebesih sem doma, tista je tako lepa!‘ Pesem smo doživeli posebno globoko. Prosili smo ga za vztrajnost. Janezu smo zaupali tudi nove poklice, saj verujemo, da je zato odšel, da bi nam bil sedaj bliže.

Janez, v tem tednu našega obiska si slavil svoj 20. rojstni dan že v večnosti. Spomnili smo se tega in zapeli pri vas doma: „Zlati časi... star sem dvajset let“... Za teboj je nastala vrzel. Ti boš to praznino izpolnil in prosil pri Gospodarju žetve za nove delavce. Nas pa naj Gospod utrdi, da bomo iskreno, pogumno in z optimizmom zoreli za poklic in delo, ki nas čaka.

J. Novak

ali ga poznate?

Črtice iz don Boskovega življenja

16. KAKO JE NAŠ OČE SPRAVIL Z BOGOM IN LJUDMI IZGUBLJENEGA SINA.

Nekega jesenskega večera je don Bosko sam samcat korakal po poti iz Becchijev proti Butiglieri. Kar se je na ovinku, skrit za gostim grmovjem, postavil pred našega očeta mlad fant.

Don Bosku se je zazdelo, da skriva ta obraz nekaj sovražnega. Lasje so mu padali daleč na čelo in glas je bil teman in nerazločen. Don Bosko se ni vznemiril, fanta je hotel lepo nagovoriti.

Govoril mu je o krščanskem življenju in pridnosti.

– Kaj pridnost! – se je fant zadr. Dajte mi denar, ali pa vas na mestu zabodem.

– Denarja zate nimam, je odvrnil don Bosko. Gospodar življenja pa je Bog, on mi ga je dal, on mi ga bo vzel.

– Ne delajte se pogumnega, pa tudi kričali bi zaman, saj vidite, da ni nikjer nikogar. Še enkrat: denar ali življenje!

– Toda Tone, kako da te moram srečati pri tako nesrečnem opravilu? Tako izpolnjuješ besedo, ki si mi jo dal, da ne boš nikdar več kradel?

Don Bosko je fanta spoznal v jetnišnici v Turinu, fanta pa je zbegalo, da je naletel ravno na don Boska.

– Oh, don Bosko, odpustite mi! Nisem vas spoznal. Če bi vedel, da ste vi, bi vas gotovo ne napadel!

– Dragi Tone, to ni zadosti! Treba je spremeniti življenje. Kar naprej preizkušaš božje usmiljenje. Če se ne boš pravočasno spreobrnil, ti bo nazadnje zmanjkalo časa.

– Hočem začeti novo življenje!

– Zato se moraš najprej dobro spovedati! – Spovedal se bom!

– Kdaj?

– Takoj sedaj, če hočete. Toda nisem pripravljen.

– Pripravil te bom.

■ ■ ■

Štor ob cesti je služil za spovednico. Ubogi fant se je spravil z Bogom. Potem ga je don Bosko peljal k njegovim zelo zglednim staršem, mu poiskal delo v mestu in vse tako uredil, da je res mogel začeti čisto novo življenje. Fant je postal dober, zaveden kristjan in družinski oče.

17. KAKO JE NAŠ OČE PRIPRAVIL NA LEPO SMRT UBOGO DEKLE

Ko je nekega dne don Bosko šel po opravkih v bolnišnico Svetega Janeza v Turinu, so mu povedali, da leži na smrt bolno mlado dekle.

Nekaj ur poprej je bil pri njej don Boskov prijatelj in duhovni vodnik Jožef Cafasso, da bi jo spovedal. Toda bolnica mu je vsa divja zagnala v obraz steklenico, ki je stala na nočni omarici. O Bogu in spovedi ni hotela nič slišati.

Dekle je že veliko slišala pripovedovati o don Bosku. Ko so ji povedali, da se mudi v oddelku, kjer je ležala, se je zbudila v njej radovednost, da bi ga spoznala in slišala govoriti.

Don Bosko je prišel v bolnišnico prav z namenom, da bi to izgubljeno ovčico privedel k Jezusu. Toda je šel mimo njene postelje navidezno brezbrizno, ne da bi jo pogledal.

Ko je dekle videlo, da don Bosko odhaja, ne da bi jo nagovoril, je s svojim slabotnim glasom zaklicala:

– Don Bosko, ali mene ne boste obiskali?

– O, saj res. Skoraj bi vas prezrl. Zelo rad, je odgovoril don Bosko in sedel k njenem vzglavju.

– Povejte mi kako tolažilno besedo, ki me bo razvedrila.

– Imam eno prav za vas, pa se je ne upam izgovoriti.

– Le povejte mi jo, prosim.

– Spoved.

– Spoved? Že dolgo nisem bila pri spovedi.

– No, se boste pa sedaj spovedali.

– Glejte, zjutraj je prišel neki duhovnik z isto pesmijo, pa sem mu rekla, naj me pusti pri miru.

– Pustite to, sedaj raje mislite na svojo dušo in na božje račune.

– Nisem pripravljena.

– Zato pa sem tukaj, da vam pomagam.

– Se bom spovedala, ko bom zdrava.

– Ali mislite, da boste ozdraveli?

– Mnogo boljše se počutim.

– Bi radi vedeli, kaj menijo zdravniki o vašem primeru?

– Ne, ne! Raje mi povejte, kaj misli Bog o moji bolezn.

– V božjem imenu vam pravim, da boste jutri v večnosti.

– Večnost! Strahota! Bojim se!

– Če hočete, se morete rešiti. Pomagal vam bom.

Končno se je ubogo dekle vdalo evangeljski dobroti našega očeta. O polnoči se je spreobrnenka poslovila od tega sveta in se postavila pred božjega sodnika. Po don Boskovem posredovanju je božji pastir privedel v svoj ovčnjak tudi to izgubljeno ovčko.

■ ■ ■

Don Bosko je bil svetnik pametnega in vdanega zaupanja v božje usmiljenje. Kot goreči Janez Zlatousti je tudi on ponavljal: „Grešnik, le upaj v Boga . . . četudi si v zadnjih vzdihih.“

Fr. De la Hoz-V. Dermota

50 LET Rakovnika

SPORED JUBILEJNIH SLOVESNOSTI - OB 50 - LETNICI SVETIŠČA MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

I. POMLADANSKA SLAVJA (mesec MAJNIK)

- * 5. Shod don Boskovich prijateljev - sotrudnikov: (ob pol 11. uri slovesna maša; ob 14 - poseben spored)
- * 12. Shod ministrantov mesta Ljubljane: (vse popoldan)
- * 19. Shod mladih iz vseh salezijanskih župnij: (ob 10. uri slovesna maša s posebnim programom do 12. ure)

** PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

- * 25. vigilija: -ob 19. uri maša pri lurški kapelici in procesija z lučkami (cerkev bo vsa noč odprta)
- * 26. praznik: -od 5.ure do 11. ure bodo maše;
-ob 9.uri - slovesna maša;
-ob 15.uri - procesija s kipom M.P. in maša pri lurški kapelici.

II. JESENSKA SLAVJA (AVGUST - SEPTEMBER)

Skozi 4 nedelje (11.18.25. avg. in 1. sep.) - romarski shodi s posebnim sporedom:

- ob 9. uri: slovesna maša (priložnost za spoved)
- ob 16.uri: poseben spored

** ZLATI JUBILEJ SVETIŠČA (8. september)

- * 7. vigilija: -ob 19.uri maša pri lurški kapelici in procesija z lučkami;
- * 8. preznik: -ob 9. uri slovesna škofova maša;
-ob 16. uri jubilejna pobožnost;

Vabimo vse prijatelje don Boske in ljubitelje Marije Pomočnice na Rakovnik.

Po MARIJI, srednici vseh milosti, se pripravljajmo na sveto leto -
za SPREOBRNENJE in SPRAVO Z BOGOM IN BLIŽNJIM !!!